

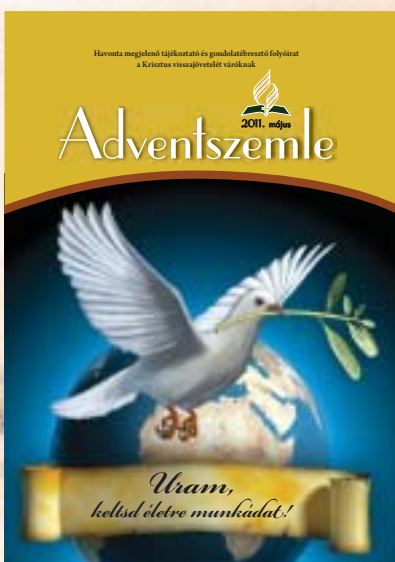
Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat
a Krisztus visszajövetelét váróknak

Adventszemle

*Uram,
keltsd életre munkádat!*

Tartalom

3. Egyedi kód
Virgiliu Peicu
4. Uram, keltsd életre munkádat!
Iosif Diaconu
6. Hebron, az óriások városa
Traian Aldea
8. A harmadik jelentés/irány
Laurențiu Nistor
10. Hagyj látható nyomot!
Adina Tomoiagă
12. A felhőkön túl
Ramona Chirilă
14. Istennel együtt... az iskolában
Ciprian Iorgulescu
16. Zuhatag, fák és növényevők
Daniel Chirileanu
18. A gyémánt oldalai
George R. Knight
20. Miért nem akar megváltozni?
Marius Andrei
20. Híd az emberek felé
Cristian Purnea
22. A depresszió minket is érinthet?
Laura Fierbințeanu
23. Kérdőív az Advents szemle folyóirat kiértékeléséhez
A Curierul Adventist szerkesztősége
25. Az elveszett értelem nyomában
Marilena Sîrbu
26. A borról és szeszes italokról
Florin Lăiu
28. Hírek
30. Leslie és kölykei
Daniela Vlădoiu
31. A hit megmértetése
Teodor Huțanu

ADVENTSZEMLE

2011. május

A Romániai Hetednap
Adventista Egyház
hitnevelő és tájékoztató
havilapja

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat,
Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan
szeretete bizonyítékainak ismertetésével.
Célunk az, hogy cikkeink és híreink által
olvasóink jobban megismerjék a Megváltót,
és reménykedve várják közeli eljövételét.

Igazgató: Pop Iacob
Főszerkesztő: Virgil Peicu
Grafika: Rebeca-Emilia Iordan
Fordította és szerkesztette: Mezei Áron
Műszaki szerkesztő: Szöcs Erzsébet

Készült a Viață și Sănătate Kiadó
nyomdájában
030715 Bukarest
Str. Valeriu Braniște nr. 29
tel.: 021-3230020; 021-3234895
fax: 021-3230040

A magyar szerkesztőség címe:
400107 Kolozsvár
str. Cuza Vodă nr.12
tel.: 0264-599512, 0264-599413
fax: 0264-599413

E-mail: adventszemle@yahoo.com

ISSN 1842 - 3361

EGYEDI KÓD

Virgiliu Peicu, az *Adventszemle* főszerkesztője

„Mondának azért néki: Kicsoda vagy?

Hogy megfelelhessünk azoknak, akik minket elküldöttek:

Mit mondasz magad felől?”

(Jn 1:22)

Gyakran hallottam pszichológusokat és filozófusokat az emberi személyiség egyediségéről beszélni. Amikor meg akarjuk határozni valakinek az önazonosságát, „egyediségét” hangsúlyozzuk. Senkit sem lep meg, hogy amikor a hivatalban ki kell töltenie az iratokat, felteszik neki a kérdést: „Megmondaná, kérem, a személyi számát?”

Mindannyian rendelkezünk személyigazolvánnyal, amelyen minden esetben ugyanaz az írástípus, ugyanaz a modell, és ha ikrekről van szó, talán ugyanaz a kép jelenik meg, de mindenkinek van valami egyedi az igazolványában, ez pedig a személyi azonosító szám. Ez jelenti azt az „egyedi”-t, ami meghatároz minket, amelyet minden adatfeldolgozó rendszer azonosításunkra használ. Hogy el ne vesszünk a tömegben, és megmaradjunk a küldetésünk útján, szükségünk van erre az egyedi jellemzőre, amely meghatároz minket.

Ugyanez vonatkozik keresztény adventista önazonosságunkra is. Az utóbbi években érezhettük, hogy elvesztettük jellegzetes adventista önazonosságunkat. A rendszerváltásig egyértelműen különböztünk másoktól, volt egy üzenetünk, erőteljes kreacionista elveink és a kormányzáson levő párt filozófiájával ellentétes álláspontunk.

A forradalom után mindenki vallásos énekeket énekelt, szabadon használta Isten nevét, nagyra értékelte a Bibliát, imaházakat épített, az „apokalipszisről” beszélt és felfigyelt az idők jeleire. Már nem csak mi vagyunk *olyanok*. Azonosultunk a többiekkel. Sőt, egyesek még zavarba is jönnek, ha a különbségekről esik szó.

A forradalom után a többiekkel együtt aggódtunk és ijedten gondoltunk a 2000. évre. Majd következett az irányvesztés és a tapogatózás. Azóta jobbra-balra tekintünk, helyünket és rendeltetésünket keressük. Amikor látjuk, hogy mások – sőt nagyobb számban, mint mi – lelkesebben teszik, amit mi is tettünk, nyugtalanság vesz erőt rajtunk. Egyesek haragjukban eredetünket támadták meg, mások az elveket, bizonyos írásokat vagy az egyház vezetési módját. És így az adventista önazonosság elvesztéséből fakadó nyugtalanság és bizonytalanság szétszórt,

egymás ellen hangolt minket, és felemészti energiánkat olyan projektek által, amelyek nem irányulnak kimondottan arra a célra, amiért Isten életre hívta az Adventista Egyházat.

Olyan technikai lehetőségekkel és eszközökkel rendelkezünk, mint eddig soha. Nem panaszkodhatunk, hogy nincs szabadságunk vagy terünk a cselekvéshez. Akkor hát mi hiányzik? Talán az az egyedi üzenet, melyet Isten kinyilatkoztatott ebben a nemzedékben? Mi az a „valami”, amivel fel kell lépünk, hogy felhívjuk a ma élő emberek figyelmét az Úr Jézus visszajövetelére?

Talán attól félünk, hogy ha felfedezzük és életünk részévé tesszük, elveszítjük a helyünket a társadalomban, szabadságunkat és népszerű jogainkat? A felfedezés valóban lelki reformra és tevékeny ébredésre kötelezne bennünket. Ha már itt tartunk, emlékezzünk csak a Jósias király idejében élő zsidókra, akik elvesztették a Törvénykönyvet, és elfelejtették, hogy Isten milyen célt jelölt ki számukra (2Kir 22). Mert nem történhet meg, hogy ha megtalálod a Törvénykönyvet, ne nézz bele a tükörbe, melyet eléd tart.

A szándék nélkül, hogy kételyt támasszak vagy egyet nem értést nyilvánítsak az egészséges akciókkal, a prédikálással, a szociális vagy missziós tervekkel szemben, melyek az Adventista Egyházban zajlanak, felteszem a kérdést, hogy mi az az üzenet vagy jövő felé mutató irány, amely meghatározza egyediségünket, amiért Isten életre hívott minket?

Az elmúlt hónapban az Unió Bizottsága és az egyházterületek bizottságai összegyűltek, hogy a reformról és ébredésről tárgyaljanak és elindítsák ezt a tapasztalatot. Mindez arra mutat, hogy szükségét érezzük megállítani a tántorgást és általános lanygulást. Ébredésre és reformra van szükségünk, de vajon lehetséges-e ez anélkül, hogy felfedeznénk jellegzetes önazonosságunkat és küldetésünket, amiért létezzünk? Ha nincs miért meghalunk, van-e miért élünk?

„...Kicsoda vagy? Hogy megfelelhessünk azoknak, akik minket elküldöttek: Mit mondasz magad felől?”

Uram, keltsd életre munkádat

Ioşif Diaconu, szerkesztő, *Adventszemle*

**„Uram..., évek közepette keltsd életre a Te munkádat, évek közepette jelentsd meg azt!”
(Hab 3:2)**

Az egyházban uralkodó elhidegülés és lelki közöny már senkit sem lep meg. Elmondhatjuk, hogy megszoktuk ezt az állapotot. Lassan már nem zavar, hogy imáinkra nem kapunk konkrét választ; hozzászoktunk a tartalmatlan prédikációkhoz, szinte egyáltalán fel sem tűnik, hogy egyre ritkábbak a keresztségi alkalmaink.

És mégis vannak közöttünk olyan testvérek, akik nyögnek és sóhajtoznak Jeruzsálemért. Nem mondtak le a késői esőre való várakozásról. A Szentírás tanulmányozása által kutatják, hogy a Lélek milyen időt és körülményeket jelöl ki tevékenysége elvégzéséhez. Térden és sírva kiáltanak: „Uram, keltsd életre a Te munkádat!”

A késői eső várása

A lelki megújulás őszinte várása a reform elfogadásával kezdődik. A reform mindig is előfeltételét jelentette az új lelki tapasztalat megélésének. Reform nélkül nincs megújulás.

Viszont a reformok mindig fájdalmasak, mert el kell fogadnunk a lelki szikét, amely életünkben eltávolítja az erkölcsi daganatokat. A reformot véghezvinni annyit jelent, hogy mint egyének és mint gyülekezet felismerjük viselkedésünkben mindazt, ami megszorítja az Urat.

A valóságos reform szükséglete, amely megújítja a lelki életet – ez képezi a Generál Konferencia fő célkitűzését, melyért az egész egyháznak imádkoznia és tennie kell. Még a Generál Konferencia tanácskozó gyűlései is átalakultak; a megbeszélések és határozatok helyét átvette az ima és az Istenhez való kiáltás. Az idő, melyben élünk, azzá válhat, amire oly régóta vártunk.

A vágy egy megújult lelki élet után egyre jobban körvonalazódik a romániai Adventista Egyházban is. A vál-

tozás szükségességének tudatosítása egy találkozóban öltött formát, melynek témája éppen a reform és a megújulás volt. Ezen a találkozón részt vettek a Román Unió szolgálattevői és a hat egyházterület tisztségviselői is.

Elsősorban megfogalmazódott a felismerés, hogy a romániai adventisták vallásos életét a kiüresedés veszélye fenyegeti. A prédikációk már nem helyezik előtérbe a jellegzetes advent üzenetet. Az istentiszteletek merevek, a testvéri közösségápolás pedig majdnem teljes egészében megszűnt. A személyes missziómunka csak alkalmi jellegű, véletlenszerűen történik. Sok fiatal, bár tagja az egyháznak, teljesen elszakadt a gyülekezeti élettől. Fennáll egy általános elégedetlenség és hiányérzet.

Az egyház egésze, tisztségviselők és laikusok a következőre számíthatnak: vagy történik valami, vagy megszűnik minden.

A felházban

A méhkerti találkozónak, 2011. április 11-én és 12-én, nem csupán formális, munkamegbeszélés jellege volt. Ez az alkalom inkább ahhoz hasonlított, mint amikor a tanítványok a felházban a Szentlélek kitöltetésére vártak. A találkozó meghatározó elemei az imádság, a valómás és a megtérés voltak. A személyes kapcsolatokban meglévő tisztázatlan dolgokat Isten elé hozták, aki bé-

két teremthet az emberi szívek között. A résztvevők különleges időt fordítottak személyes odaszentelődésükre, és mindenki konkrétan kifejezte, hogy miben szeretne változni.

A program tetőpontja az úrvacsorai istentisztelet volt. Ez a szent szertartás a romániai Hetednapos Adventista Egyház teljes vezetőségében egy akaratot és egy szándékot eredményezett. A Megváltó testének és vérének szimbólumai a jelenlévők gondolatait a nagy áldozatra irányította, mely a Kálvárián az egész világért történt. A résztvevők ennek a nagy és jelentőségelteljes munkának a sikeréért egy napi böjtöt tartottak, mellyel kifejezték készségüket a Szentlélek munkájának elfogadásával szemben.

Várakozás a Lélekre

A méhkerti esemény különlegesen megerősítette a tisztségviselők odaszentelődését a megújulási munkára. Viszont megállapítást nyert, hogy jelen pillanatban az egyházban nincs szükség újabb programokra. Számos projekt létezik, amely zajlik jelenleg mindegyik osztályon belül. Mindegyiknek megvan a maga szerepe, viszont ezek – bármilyen sikeresek is lennének – nem helyettesíthetik a Szentlélek munkáját.

Ezért a cél az volt, hogy ez az esemény inkább lendületet és mintát közvetítsen. Mindegyik konferencia szintjén ehhez hasonló események kerülnek megrendezésre, a lelkészek és a gyülekezeti tisztségviselők részvételével. A cél, hogy mindannyian személyes tapasztalatot szerezzenek Istennel. Mindenkinek fel kell fedeznie az Úr Jézus áldozatának üdvözítő erejét. Minden lelkésznek, szolgálattelvőnek és tagnak személyesen el kell döntenie, hogy megváltoztatja helytelen szokásait és eljárásait.

Körvonalazódott három terület, ahol szükség van különleges munka végzésére. A három terület a következő:

személyes reform, közösségi imádat és missziómunka. Valójában ez a három teszi a lelki életet teljessé. Ha ezek közül egy is hiányzik, akkor egyik sincs meg, és ha ezek közül valamelyiket valóságosan megéljük, akkor mind-egyik tapasztalatunk részévé válik.

A méhkerti eseményt szeretnénk megismételni egyházterületi, kerületi és gyülekezeti szinten. Viszont senki számára nem jelent majd kényszert a részvétel. Az egyház csupán a keret és a feltételek megteremtését vállalja, hogy bárki megtapasztalhassa az igazi lelki életet. A lelki élet minőségi megjobbításában kivétel nélkül mindenki részesülhet.

Isten népének szüksége van olyan lelkészekre és gyülekezetvezetőkre, akik az ima emberei. Ideje, hogy népünk közül kiemelkedjenek olyan férfiak és nők, akik ebben az ünnepélyes korban tiszta életükkel és szent állhatatossággal keresik a mennyei Szentélyből származó irgalmat. Nem annak az idejét éljük, hogy tisztségeken és befolyáson osztozkodjunk.

Ki áll be a sorba? Ki fogadja el a hívást? Ki válaszolja? – Itt vagyok, küldj el engemet!

Az állam és felekezetek közötti kapcsolatok

Panaît Gelu, jogász, Román Unió

Kivonat a 2006. december 28-i, 489-es számú, a vallásszabadság és a felekezetek általános rendszerére vonatkozó törvényből.

10. szakasz

A felekezetek fenntartásukhoz és tevékenységeik lebonyolításához szükséges költségeiket első sorban saját jövedelmükből fedezik, amelyhez státuszuknak megfelelően juthatnak hozzá és amelyet ennek függvényében használhatnak fel.

A felekezeteknek saját működésük érdekében jogukban áll járulékokat megállapítani híveik számára.

Az állam jóváhagyja, hogy az állampolgárok jövedelemadó-járulékkal és önkéntes pénzbeli adományokkal támogassák az egyházakat, a törvény feltételei között.

Az állam – a román állampolgárságú hívek számának és a működéshez szükséges feltételek függvényében – kérésre támogatja az elismert egyházakhoz tartozó egyházi hivatást betöltő személyeket és más alkalmazottakat. Az állam jelentősebb hozzájárulással támogatja az egyházi személyzet jövedelmezését az alacsony jövedelmű egyházak esetében, a törvényjogi feltételekhez szabottan.

Senkit sem lehet hivatalos dokumentummal vagy más módszerrel kényszeríteni, hogy hozzájáruljon egy adott felekezet kiadásainak fedezéséhez.

Az elismert felekezetek állami támogatást igényelhetnek az egyházi egységek működtetéséhez, javításokhoz vagy építkezéshez, a hívek számának (az utolsó számlálás alapján) és valós szükségleteik függvényében.

Az állam támogatja az elismert egyházak szociális szolgáltatást nyújtó tevékenységeit.

A közhatalóságok bárkinek, aki ezt kérvényezi, jogot biztosítanak a saját vallásos meggyőződésének megfelelő tanácsadás igényléséhez.

11. szakasz

Az állami támogatás adóügyi kedvezményekben is érvényesül, a törvény feltételei között.

12. szakasz

Az államnak jogában áll ellenőrizni az állami vagy helyi önkormányzati költségvetésből származó pénzalap felhasználását, valamint a tulajdonlásra vagy használatra, a helyi vagy központi hatóságtól kapott javak rendeltetésének tiszteletben tartását.

13. szakasz

A felekezetek közötti, illetve az egyesületek és a vallásos csoportosulások közötti viszonyt a kölcsönös megegyezésnek és tiszteletnek kell szabályoznia. Romániában tilos a vallási rágalmozás és viszálykeltés bármilyen formája, valamint a vallásos jelképek nyilvános megsértése. A törvényes keretek között zajló vallásos tevékenységek megakadályozása vagy megzavarása az érvényben levő büntetőjogi törvények alapján büntetendő.

14. szakasz

Minden felekezeten belül léteznie kell egy országos vezetési vagy képviselői szervezetnek. Az egyházi egységeket, beleértve azokat a részlegeket, melyek nem minősülnek jogi személynek, az adott felekezetek hozzák létre és szervezik meg saját szabályzatuk és kánoni rendszerük alapján. Egy felekezet létrehozását be kell jelenteni a Kulturális és Kultuszminisztériumnál, nyilvántartás végett. Az újonnan létrehozott felekezeti egységek jogi személyekként igényelhetnek és kaphatnak anyagi támogatást, a törvény feltételei között.

15. szakasz

A felekezet vagy a felekezet helyi egysége által használt jelvényeknek és pecséteknek tartalmazniuk kell az egyház hivatalosan elismert elnevezését vagy nevének kezdőbetűit.

16. szakasz

(1) Az elismert egyházak, tevékenységük gyakorlása közben bármilyen nyelvet használhatnak. A könyvelési nyilvántartást román nyelven is vezetni kell.

(2) Az elismert egyházak az állammal folytatott hivatalos kapcsolat során a román nyelvet használják.

Hebron egyike Júdea legfontosabb településeinek. Júdea hegyeiben található, 950 m-es tengerszinti magasságban, Jeruzsálemtől déli irányban 30 km-re. Innen a hegyek dél felé lejtnek, a Negev-sivatag irányába, ahol a júdeaiak utolsó településeit találjuk: Aradot és Beérsebát. A város régi neve, melyet az emoreusok használtak, Kiriát-Arba, vagyis a Négyek Városa volt, a Biblia írói azonban a Hebron nevet használták. Hebron zamatos gyümölcsöt termő szőlőseiről és a pátriárkák sírjának helyszínéeként híres.

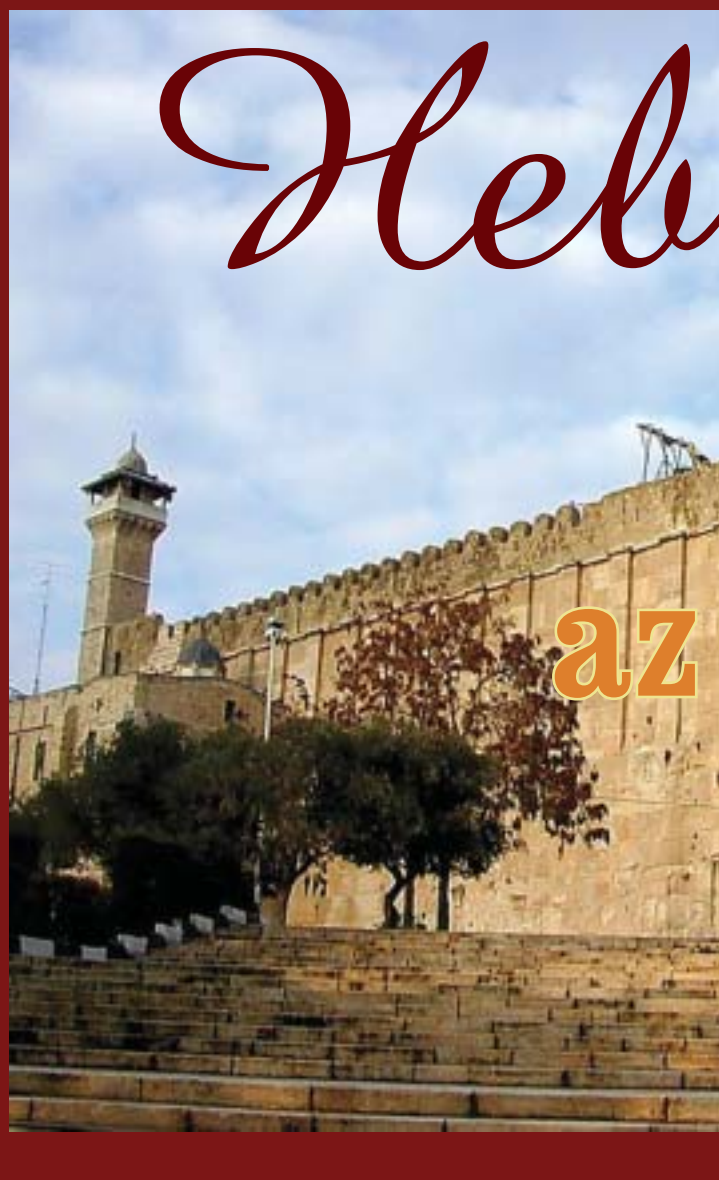
Hebron a pátriárkák korában

Az első bibliai utalást Hebronról Ábrahám élettörténetében találjuk. „Elébb mozdítá azért sátorát Ábrám, és elméne, és lakozék Mamré tölgyesében, mely Hebronban van, és oltárt építé ott az Úrnak... Megjelenék pedig őnéki az Úr a Mamré tölgyesében, és ő ül vala a sátor ajtajában, a hő napon. És felemelé az ő szemeit, és látá, hogy ímé, három férfiú áll öelötte.” (1Móz 13:18; 18:1-2) A hely élénken megmaradt az emberek emlékezetében, hiszen az arabok úgy nevezik, hogy „*Ramat haram el Khalil*”, vagyis „Isten szeretett emberének szent magaslata”.

Sára halálakor Ábrahám megvásárolta Makpelá barlangját, és temetkezési helynek használta, amely később az ő, Izsák és Jákób pátriárkák és feleségeik, Sára, Rebeka és Lea sírhelye lett, és mai napig a zsidók egyik legszentebb helye. A 2. században a hasmoneus királyok újjáépítették, majd Nagy Heródes egy 60 × 32 m területű és 10 m magas, fedetlen kegyeleti helyet épített a szent sírok köré, azok tiszteletére. A Hasmonaeus-dinastia királyai az építmény belsejében hat síremléket állítottak fel, mivel a kegyeleti hely alatt 16 m-re levő barlangban hat sír található. A grandiózus építmény – az egyetlen, amely Heródes korából sértetlenül ránk maradt – szépen kifagott óriási kövekből áll.

A bizáncok ezt az épületet később átalakították templommá, befedték, majd az arabok és a mohamedánok idejében mecset lett. Mai formáját a kereszties lovagok alakították ki, és újból keresztény templomnak használták. Ebből az időszakból származik a valódi sírok leírása. A szerzetesek leereszkedtek a barlangba, és elmondásuk szerint két helyiséget találtak, emberi csontokkal. Azt állították, hogy az egyik helyiségben vannak Ábrahám és Izsák, a másikban pedig Jákób és fiai csontjai. A szerzetesek gondosan megtisztították a csontokat, majd építettek egy lépcsőt, melyen a zarándokok lejuthattak a barlangba. Benjamin de Tudela volt az a híres 12. századi zarándok, akitől a leírás is ránk maradt. Azóta senki sem volt a barlangban, mert a zsidók és az arabok egyaránt tiltják.

Amikor a mamelukok meghódították a területet, az épületet újból mecsetként használták, építettek hozzá két minaretet és fogazatokat alakítottak ki a falak tetején. Amikor a zsidók a 20. században visszatértek Hebronba, létrehoztak egy kis negyedet az arab lakosság körében.

Elfoglalták a mecset egy részét és zsinagógává alakították, így ma ugyanabban az épületben a mecset mellett zsinagóga is működik, ahol Ábrahám leszármazottai imádkozhatnak és tisztelhetik őseiket. Hebron a zsidók és arabok számára egyaránt jelentős hely, mert mindkét nép számára a maga során a tulajdonlás bizonyítékát jelent. A város élete így meglehetősen forrongó Ábrahám két fiának összezapásai miatt, és gyakran csak felfegyverzett katonák tudják fenntartani a rendet.

Káleb és Hebron

A második alkalom, amikor a város megjelenik a Biblia beszámolójában, az ország felderítésének idejéből való. A kémek Hebronban is jártak, és akkor „valának pedig ott Ahimán, Sésai és Thalmai, az Anák fiai... És láttunk ott óriásokat is, az óriások közül való Anáknak fiait, és olyanok valánk a magunk szemében, mint a sáskák, és az ő szemeikben is olyanok valánk” (4Móz 13:23,34). A kémek és a nép annyira megrémültek az óriásoktól, hogy elbátortalanodtak, és nem akartak tovább menni, így

ron,

Óriások városa

Traian Aldea, archeológia tanár,
Adventista Teológiai Intézet

még 40 évig a pusztában maradtak. Amikor Józsué meghódította Kánaánt, Káleb, aki a 12 kém közé tartozott, ezt kérte Józsuétól: „Most azért add nékem ezt a hegyet, amelyről szól vala az Úr azon a napon; mert magad is hallottad azon a napon, hogy anákok vannak ott, és nagy, erősített városok; hátha velem lesz az Úr, és kiüzöm őket, amint megmondotta az Úr. És megáldá őt Józsué, és odaadá Hebront Kálebnek, a Jefunné fiának örökségül.” (Józs 14:12-13)

„Nem kért meghódított területet örökségül, hanem ragaszkodott ahhoz a területhez, amelyet a kémek bevehetetlennek állítottak. Isten segítségével azt az erődítményt akarta kiragadni az óriások kezéből, melynek ereje Izrael hitét megingatta. Nem hatalom vagy dicsőségvágy sugallta Káleb kérését. Az öreg harcos a népnek kívánt példát adni, amely dicsőíti Istent és bátorítja a törzseket az atyáik által bevehetetlennek tartott ország elfoglalására ...

A gyávák és a lázongók meghaltak a pusztában, de az igaz kémek ehettek Eskól gyümölcséből. Mindenkinek hite szerint adatott.” (Pátriárkák és próféták, 521. old.)

Dávid és Hebron

A város története másik jelentős időszakának kezdetét jelentette, amikor Dávid letelepedett Hebronban, és uralkodásának első fővárosává tette azt. Íme, a Biblia beszámolója: „Ezek után lőn, hogy megkérdezé Dávid az Urat, mondván: Felmenjek-é Júdának valamelyik városába? Kinek felele az Úr: Menj fel. És monda Dávid: Hová menjek? Felele: Hebronba. Felméne azért oda Dávid és az ő két felesége is... Lőn pedig az időnek száma, míg Dávid király volt Hebronban Júdának házán, hét esztendő és hat hónap.” (2Sám 1,2,11)

Hebron Júda törzséhez tartozó terület volt, de nem Dávid választotta ezt a várost, hanem Isten. Amikor oda mész, ahová Isten küld, amikor mindenben tanácsát kéred, megnyugszik rajtad áldása. Ez pedig meglátszott a következő eseményben: „Eljövének pedig Dávidhoz Hebronba Izraelnek minden nemzetségei, és szólának ilyenképpen: Ímé, mi a te csontodból és testedből valók vagyunk, mert ennekelőtte is, mikor Saul uralkodott felettünk, te vezérelted ki s be Izráelt, és az Úr azt mondotta néked: Te legelteted az én népemet, az Izráelt, és te fejedelem leszel Izráel felett. Eljövének azért Izraelnek minden vénei a királyhoz Hebronba, és frigyet tőn velek Dávid király Hebronban az Úr előtt, és királlyá kenék Dávidot Izráel felett.” (2Sám 5:1-3)

Itt, Hebronban lezajlott néhány fontos esemény Dávid uralkodásának első szakaszában: végérvényes győzelem Saul házán, Dávid erejének és befolyásának megnövekedése. Innen indul Jeruzsálem meghódítása, amely Izrael következő fővárosa lesz. De ugyancsak itt fordul ellene fia, Absolon, és koronáztatja meg magát Izrael királyává. Hebron történelmi és érzelmi vonatkozásban egyaránt jelentőségteljes.

A keresztény Hebron

A bizáncok és keresztések megálltak Hebronnál, és tisztelték a pátriárkák emlékét abban a templomban, melyet sírjuk fölé emeltek, alakítottak át. Miután dicsőségük leáldozott, többé nem tértek vissza oda. Csak 1871-ben építettek az orosz ortodox keresztények egy monostort Hebron peremén, a Beérseba felé vezető út közelében, valamint egy szálláshelyet a zarándokoknak. A monostor udvarán van egy kioregedett fa, amelynek már csak az egyik ága hajt ki. Az orosz keresztény hithagyomány szerint a fát Ábrahám ültette, ezért elnevezték „Ábrahám pisztáciafájának”, és azt állítják, hogy amikor az utolsó ág is kiszárad, Jézus eljön a földre.

Ez hát Hebron, a világ egyik legrégebbi városa, zaklatott és gazdag történelmével. Nekem Káleb városa – az óriások városa – tetszik a legjobban. Semmi sem akadályozta meg ezt a hithóst, hogy meghódítsa és birtokolja. Szükségtelen félni az óriásoktól, akik csak a gyávákat és a földhöz ragadtakat tudják megállítani. E cikk olvasóival együtt én is szeretném örökölni Káleb bátorságát és hitét, hogy mindannyian készen legyünk elfoglalni helyünket a mennyei Kánaánban.

A harmadik jelentés/irány*

Laurențiu Nistor, főkönyvtáros,
Adventista Teológiai Intézet

Az olvasás kétirányú út. Az egyik irány azé, aki ír, a másik pedig az olvasó közeledése az írott szöveghez. A közeledés sikerét a várható találkozás beteljesülése jelenti, amely lehet olyan, mint egy futólagos köszönés vagy mint egy nyugodt vacsora. A rohanás nem eredményez találkozást, de egy baráti együttlét megváltoztatja az embert.

Amikor az olvasás során valami megváltozik az olvasóban, létrejön az út harmadik iránya, mint amikor egy közös étkezés során döntéseket hozunk. Ez a harmadik irány vagy jelentés tesz különbséget a tömeges és az értelemgazdag irodalom között.

Az olvasás során képzetben belépünk a szerző világába, bár lehet, hogy az távol áll és különbözik a miénktől. Amikor az író létrehozta művét, arra törekszik, hogy az olvasót mély azonosulásra készítse magával (vagyis az íróval), abban a reményben, hogy ez a találkozás új szemléletmóddal, egy harmadik jelentéssel gazdagítja majd a másik ember életét. Ha az elmondottakat a Bibliára vonatkoztatjuk, ez Isten Szavának az elfogadását jelenti a saját életedben.

Ez időszérűvé teszi számunkra a Szentírás lapjain megjelenő tapasztalatokat, új megvilágítást ad a jelennek, életre kelti a hitet és megengedi Istennek, hogy átformáljon.

Ezt Ábr(ah)ám esete is szemlélteti: Amikor Isten azt mondta neki, hogy leszármazottai annyian lesznek, mint az ég csillagai, ő hitt. A hit új emberré tette, *homo sapiens*-ből *homo credens* lett, Isten pedig ezt nyomatékosan tette azzal, hogy elnevezte Ábrahámnak. Az Igével való találkozás létrehozott egy harmadik – függőleges – jelentést/irányt (*sens*), amely kilép a tér és idő kereteiből, és hozzánk is elér, mi is érezhetjük üdvözítő érintését. A hajdani hithősök kortársaivá tesz: „Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Kain, ami által bizonyosságot nyert afelől, hogy igaz, bizonyosságot tevén az ő ajándékairól Isten, és az által még holta után is beszél.” (Zsid 11:4)

A harmadik jelentés létfontosságú abban, hogy az embertársi kapcsolatok eljussanak teljesítményük csúcására. Találkozni egy baráttal többet jelent futólagos köszönésnél. Az integetést nem lehet egy beszélgetéshez vagy

sétához hasonlítani. Viszont, ha a köszöntést összetévesztik a találkozással, és ez a tévedés tovább fokozódik, a főszereplők közötti kapcsolat kárt szenved, hiszen már nincs valóságos találkozás – a résztvevők közeledéskor színlelik a találkozást, de az esemény valójában tartalmatlan. A látszatélmény és a valóság kikerülése torz kijelentésekhez vezet: nem volt Holokauszt, a kommunizmus gyilkosságai elképzelt dolgok, a jégtakaró olvadása mese, a természet kizsigerelese pedig helyes és magától értetődő. Ez az öncsalás lelki területen ugyanúgy megvalósulhat.

Jakab apostol ennek a harmadik jelentésnek/iránynak a szükségességét a döntéshozattal példázza, melyet meg kell hoznunk az igazsággal való találkozáskor, mint amikor tükörbe nézünk (Jak 1:23-24). A valósággal szembesülni és nem dönteni annyit jelent, hogy valójában nem is találkoztunk azzal.

Belső akadályok

A valóságos találkozást számos dolog megakadályozhatja, melyek főleg a kényelemből és érdektelenségből fakadnak.

Az első, ami értelmetlenné tűnhet, a *kedvenc olvasmányok eltűlése*. Ez felborítja a kedvelt dolgaim fejlődését. Feltételezzük, hogy valakinek a kedvenc témája a táplálkozás, és kizárólag egy szerző műveit olvassa. Szüksége van kiegyensúlyozott szemléletre az élet és bármilyen más táplálkozástudományi olvasmány értelmezéséhez. Vagy vegyünk egy ennél nagyobb horderejű bibliai példát Jn 5:45-47 verseiből, ahol a Jézus korabeli zsidók olyannyira *eltűlozzák* az ószövetségi próféciák politikai értelmezését, hogy már képtelenek felismerni valódi üzenetüket. Eltorzították eredeti jelentését, melyet felcseréltek kedvelt értelmezéseikkel, de így elveszítették az áldásokat.

Ez a kényelemből fakadó túlzás *pragmatikus olvasatot* eredményez, mely egy szomorú közmondás visszhangja – „Mi dolgozunk, nem olvasunk” (a „Mi dolgozunk, nem gondolkozunk” párhuzamára). Ha a múltban ez a közmondás egy kényszerhelyzet paródiája volt, ma egy teljesen szabadon választott helyzetet tükröz: „Mi hasznom származik

* A szerző ötletesen kihasználja a „sens” szó kettős értelmét a románban („jelentés” és „irány”), s az eredeti szövegben a szónak egyszerre mindkét jelentése érvényesül, melyet fordításban lehetetlen visszatükrözni.

abból, ha olvasok...?” Mivel az olvasás nem kézzelfogható dolog, mint például a bútor, mégis jól kell éreznem magam tőle, mint a világgal való bármilyen érintkezéskor: beszélgetés a barátokkal egy üdítő mellett, egy várt esemény beteljesedése, szörfözés az interneten; így az olvasás a könyved regények és filmfeliratozások szintjére süllyed. Bár fogyasztást feltételeznek, az említett közmondásban megfogalmazott „önfeláldozó munka” kizárja mindezeket.

Viszont nem követelnek függőleges irányú döntést, és csupán a természetes hajlamból fakadó és saját felfogást teszik szükségessé. Az Úr Jézus hallgatói közül egyesek nem tudtak e szint fölé emelkedni. Nem fogták fel kijelentéseinek értelmét, mivel életüket az alapvető szükségletekre szűkítették, a lelkieket pedig teljesen mellőzték. Mindaddig csak érzékeikre figyeltek, belső élményeik csak a testi szükségletek kielégítéséből származtak.

Kijelentését, hogy „Én vagyok az a kenyér, amely a mennyből szállott alá” érzékeikkel fogták fel és értelmezték: „Kemény beszéd ez; ki hallgathatja Őt?” (Jn 6:29-60). Ez a hajlam, ha nem változik, a felfogást az érzékszervekre korlátozza és megvakítja a lelki látást.

Ehhez pedig a szigorúan *utilitarista* megközelítés társul. Mária Magdolna gesztusa, amikor ő nárdus olajat töltött az Úr Jézus fejére, a tanítványok olvasatában így hangzik: „Mire való ez a tékozlás?” (Mt 26:6-9). Ez a faj-

Van rá gyógyír?

A valóság torz felfogására gyógyszerként hat a Biblia *olvasása*, hiszen minden írásnál jobban figyelmünket függőleges irányba tereli: az Istennel való találkozásra. Ez a találkozás ellenállóvá tesz az imént említett lelki torzulsokkal szemben, ha a Szentírást gyakran, kitartóan és előítéletektől mentesen tanulmányozzuk, és a Biblia *egészét* értékesnek tartjuk.

A kinyilatkoztatás ismerete nem szavatolja az áldások elnyerését, amely csakis elfogadásából származhat, mint ahogyan a beszélgetés ténye nem jelent garanciát arra, hogy a beszélgető partnerek meg is értették egymást. Ha nem viszonyulok érdeklődéssel ahhoz, amit a felebarátom mond, üzenete nekem ütközik, az eredmény pedig a meg nem értés lesz. Amikor csupán udvariasságból válaszolunk, azzal csak előzékenységet tanúsítunk, semmi többet. Amikor nem adunk valódi választ, a mondatok váltakozását összetévesztjük a párbeszéddel – összetévesztjük a valóságot azzal, amit a valóságról mondunk – és ezzel a fajta magatartással a legjobb esetben is csak bizalmatlanságot keltünk, hiszen érdektelenség árad belőlünk.

Ennek a kényelmes téveszmének a megtűrése a lelki valóság érzékelését is negatívan befolyásolja, a károk pedig felmérhetetlenek. A 115. és 135. zsoltár (115:3-8; 135:15-18) szerint ez a gondolkodásmód lényegében bálványimá-

ta olvasás jelen van ott, ahol nem olvasnak, mert „olvasni nem szükséges”, ahol az olvasás pusztán a legalapvetőbb dolgokra irányul: a kenyér árának, az üzemanyag oktánszámának, a forgalmi jelzések, a családorvos programjának, a naplemente időpontjának, a szombatiskolai lecke címének leolvasására. Ez a magatartás végül egy nemes és hatékony lustasághoz vezet, amelyet ugyancsak ezek a kérdésekkel igazolunk: „Miért kell ezt nekünk elolvasni? Miért töltöd az idődet az iskolában, olvasással?”

A válaszok ezekre a kérdésekre a túlélésre vonatkoznak, viszont az ember ennél többre teremtett. Hogyha a túlélés lenne az az érték, amely alá az összes többi rendelődik, az egyetemes kultúra legtöbb alkotása értelmetlen lenne: Haendel, Michelangelo, Brancusi, Shakespeare, Petőfi vagy az Énekek éneke. Hiányuk (talán) megkönnyítené a túlélést, hiszen mennyi anyagi forrást fordítanak (újra)kiadásukra és tárolásukra, nemde? Ha így „olvasnánk” a valóságot, az embernek túl sok joga lenne. Nem elég az élethez való jog? Akkor a szabadsághoz és a szabad lelkiismerethez való jog luxus lenne.

dás, mivel oda jutunk, hogy nem az élő Istent imádjuk, hanem kiméraink „faragott képeit”. Amikor Isten

és a mennyek országa eltűnik az ember életéből, a függőleges irány is elvész, az ember pedig magába zárkózik. A függőleges irányt a vízszintessel lehet ellenőrizni – az emberi minőség, emberiség az Istenhez való közeledés vagy Istentől való távolodás függvényében nő vagy csökken (Jn 13:34-35). Amikor ez az irány/jelentés pozitív, a Szentírás az Istennel való találkozást az *Ige befogadásának* nevezi, melynek során a találkozás egy harmadik irányt kap a menny világa és Isten felé, ahonnan az Igét is kapjuk.

A menny jelenléte életünkben az érdektől mentes szabadságtól és barátságtól függ, melyet azok iránt tanúsítunk, akikkel kapcsolatba kerülünk, akár a hétköznapi életben, akár az olvasás során. Mint a zarándok tanítványok, akik tudtukon kívül Urukkal jártak, mások pedig önként angyalokat fogadtak vendégül otthonukban, ugyanúgy mi is megengedhetjük másoknak, hogy lelkünkbe látogassanak. Lehet, hogy akkor az Úr Jézus lép be oda elsőként. Egy valóságos keresztény nem engedheti meg magának, hogy elszalassza ezt a csodálatos meglepetést.

Hagyj látható nyomot!

Adina Tomoiagă, a kolozsvári Reménység Hangja Rádió műsorszerkesztője

Lelkesedés, öröm, dinamizmus, aktív részvétel és felelősség. E szavakkal lehetne jellemezni az AMiCUS Országos Alkotási Műhelyt, amely április 15-e és 17-e között zajlott Kolozsváron.

Az esemény célja az volt, hogy az AMiCUS Egyesület tagjai az ország minden részéről egy helyen találkozzanak, és szakemberek irányításával fejlesszék, kamatoztassák Istentől kapott értékeiket. „Az előző alkalmaktól eltérően most azt terveztük, hogy inkább dolgozni fogunk. Nem csak egy eseményt, hanem egy műhely típusú találkozót akartunk létrehozni.” (Daniel Chirileanu, a Román Unió Ifjúsági Osztályának igazgatója)

„Nehéz volt, de szép is.”

Az előkészületek már hónapokkal előtte elkezdődtek. Az önkéntesekből álló nagyszámú csoportot, amelyhez a kolozsvári AMiCUS bizottsága és sok elhivatott egyetemista csatlakozott, Emanuel Ban, az Észak-Erdélyi Egyházterület ifjúságvezetője vezette. „Szeretnénk, hogy az esemény hatására a fiatalok közelebb kerüljenek Istenhez és egymáshoz. A tömeges részvétel ellenére valódi közösségi alkalmat szerettünk volna teremteni, hogy senki ne érezze magát egyedül.” (Emanuel Ban, Észak-Erdélyi Egyházterület, ifjúságvezető)

Mi volt ennek a csapatnak a dolga? Megtalálni és előkészíteni a fiatalok elszállásolására és a program lezajlására alkalmas színhelyt (Napoca Hotel). Előkészíteni a mappákat, pólókat, kitűzőket, népszerűsítő bannereket. Megszervezni a szociális projekteket – „Ölelés ingyen”, „Mellőzd a mellőzést”, amelyekhez szükség volt a helyi önkormányzat hozzájárulásához. És a többi, ami adódott közben. Milyenek látták az önkéntesek ezt a munkát? „Nehéz volt, de szép is.”

„Ígéretes tehetségek, akik szeretnék művészién kifejezni belső világukat.”

A pénteki nap folyamán mintegy 600 egyetemista érkezett az egész országból Erdély szívébe, Kolozsvárra, hogy új helyekkel és emberekkel ismerkedjen. Akik beneveztek valamilyen alkotással (körülbelül hetvenen), délután már részt vehettek a zsűrizésen, a következő kategóriákban: irodalom, zene, képzőművészet, újságírás, multimédia, és első ízben vitabemutató (debate).

Néhány vélemény az elbíráló bizottság részéről: „Főként olyan témákra figyeltem fel, amelyek a fiatal nemzedéket érintik, mint például a szemlélet kérdése. Örülök, hogy többen használták az emberi testet motívumként. Végső soron az a fontos, hogy a fiatalok próbálkoztak. Konkrét javaslatként talán azt mondhatnám, hogy a lelkesedéshez hozzá kellene rendelni a képzőművészet eszközei használatának kultúráját.” (Sergiu Alban, képzőművészeti tanár). „Volt néhány fiatal, akikről ha nem is mondható el, hogy ígéretes tehetségek, de legalább töreksenek a tőlük telhető legjobban, legművészibben kifejezni a belső világot. Munkával és kitartással alkalmasakká válhatnak az irodalom művelésére, az írásra. Hasznos lenne alkotótáborok szervezése, amely helyet és időt biztosít a munkához és irányításhoz.” (Hanna Bota, író, a Romániai Írószövetség Kolozsvári Kirendeltségének tagja)

Érdeemes támogatni értékeinket

A péntek esti hivatalos megnyitón Kolozsvár alpolgármestere, László Attila is részt vett, aki örömmel vállalta, hogy ilyen nagyszámú keresztény fiatal és egyetemista előtt felszólaljon, akikről kijelentette, hogy nagyobb befolyást kellene gyakorolniuk a társadalomban, ahol sok esetben a negatív értékek dominálnak.

A fesztivál mottója – „Hagyj látható nyomot” – a szombati igei üzenetekben is helyet kapott. Robert Mandache, a Munténiai Egyházterület ifjúságvezetője már péntek este emlékeztette az egyetemistákat, hogy Isten nyomot hagyott rajtunk a teremtéskor. Keze formált minket, és ujjenyomatát hordozzuk. Igaz, hogy a bűn megrontotta Isten képét bennünk, de Krisztus újból tenyerébe vett a kereszten, és így munkálkodott, hogy helyreállítsa ezt a képet az emberben. A szombat délelőtti istentiszteletet Asanache Romeo, az Észak-Edélyi Egyházterület elnöke tartotta, melyben arra bátorította a fiatalokat, akik érezték Isten kezét az életükben, hogy hagyjanak látható nyomot a világban.

A legjobb eszközt, amivel az egyetemisták látható nyomot hagytak Kolozsváron, a szombat délután lezajlott szociális projektek jelentették. A következőkről van szó: „Értékek sugárútja” – a gyalogosokat megkérték, hogy írják fel nevüket és valamilyen tehetségüket vagy képességüket egy csillagra, amit aztán az erre a célra előkészített „piros szőnyegre” helyeztek; „Mellőzd a mellőzést” – Kolozsvár legnagyobb útkereszteződéseinél önkéntes csapatok bannereket függesztettek ki, miközben társaik a Reménység Hangja Rádiót ismertető anyagokat osztogattak; „Ölelés ingyen” – megkülönböztető pólókat viselő önkéntesek öleléssel és mosollyal tették szebbé a kolozsváriak napját.

„Reménykeltő isteni hangjegyek”

A szombati programot ének, vers, bibliai beszélgetések, közösség és az Úrban való öröm tették áldássá. De a nap fénypontja – amint azt sokan ki is fejezték – „A remény hangjegyei” című esti koncert volt, melynek szervezésében a kolozsvári Reménység Hangja Rádió is részt vett.

A részvétel elváráson felüli volt. Körülbelül 1300 személy jött el, és a Napoca Hotel koncertterme zsúfolásig megtelt. De a legnagyobb örömet az jelentette, hogy 400 személynek – akik a Reménység Hangja Rádió hallgatói, a Sola Scriptura tanulói és tagjaink barátai – lehetősége volt színvonalas vallásos zenét hallgatnia és megismernie az egyházunk által képviselt értékeket.

Az esemény véget ért, és szükség volt számvetésre, visszatekintésre. Mivel távoztak a fiatalok – közel hatszáz – a Kolozsváron megrendezett AMiCUS Országos Alkotási Műhelyről? Mit hagytak maguk után? Az esemény mottójából kiindulva, milyen nyom maradt meg bennük, és milyen nyomot hagytak ők másokban?

„Hisszük, hogy a legmélyebb nyomot az jelentette, hogy a résztvevők valami olyasmit adtak át, mutattak be, amiből mások megérették, hogy mindenki nyújthat valami szépet önmagából. Amikor ennyi fiatal látsz, akik a kisebbség érzése nélkül együtt akarnak szolgálni, amint azt a kolozsvári AMiCUS is tette, készítenet érzelt ugyanezt tenni. Ebben az esetben az önmagából fakadó, egyszerű befolyás keltett hatást, mely sikeresnek mondható.” (Daniel Chirileanu)

Nyomok a sziklán

Május az adventista történelemben

1877. május – John G. Matteson, a skandináv adventisták csoportjának vezetője, feleségével együtt elindult Dániába. 15 hónap missziós szolgálat után átment Norvégiába, a helyét pedig Knut Brorsen foglalta el. 1880-ban Dániában konferenciát szerveztek, az Egyesült Államokon kívül első alkalommal. 1890-ben megnyílt az első iskola, 1893-ban pedig M. Olsen egyetemet alapított Frederikshavnban. John G. Matteson 1863-ban lett adventista, Amerikában. Dániai származású volt, megelőzően pedig baptista prédikátorként dolgozott a skandináv közösségéért.

1898. május – Megjelent a *The Oriental Watchmen*, az első indiai adventista folyóirat első száma. Kiadója W. A. Spicer volt, aki ugyanabban az évben költözött Londonból Indiába. A folyóirat az angolul tudókat célozta meg, mint ahogyan nagyrészt az addigi missziós törekvések is. A missziómunka 1893-ban kezdődött el, az első könyvevangélisták érkezésével, legfőbb támoga-

tójuk pedig Georgia Burus kisasszony volt, aki 1895-ben jött Amerikából. A folyóirat kiadásakor már létezett egy kisebb árvaház, egy klinika és egy lányiskola, a hindu népesség szélesebb körben való elérése azonban még csak ezután valósult meg.

1945. május – Egy szombati napon, közvetlenül a második világháború befejezése előtt, Desmon Doss, aki ápoló volt az Egyesült Államok hadseregében, és arról ismerték, hogy még a háborúban is megtartotta a szombatot, az Okinawa szigeti ostromban parancsot kapott sebesült katonatársai ellátására. Élete árán megmentette 75 társát, akiket biztonságban leszállított a szikláról, a támadás helyszínéről. Harry Truman elnök az Amerikai Kongresszus Érdemrendjével jutalmazta Desmond Doss hősi tettet, aki elsőként részesült ebben a katonai kitüntetésben a nem harcoló egység tagjaként.

Adrian Neagu, lelkész, Pitești

A felhőkön túl

Ramona Chirilă,
az ADRA Románia kommunikációs felelőse

Az ADRA Románia az utóbbi három évben sikeres munkát végzett a „Gyermekek a gyermekekért” projektben. (5.000 személy vett részt csak az utolsó évben.) A téli ünnepek alkalmával 5 és 14 év közötti gyerekek önkéntesen iskolai tanszereket, játékokat, tisztálkodási termékeket és édességet ajándékoztak a hátrányos helyzetben levő társaiknak.

A projekt egyértelműen sikeres volt, a terepen átélt tapasztalatok és a résztvevők által megvalósított kiegészítő projektek alapján pedig újabb terv született még több segítség nyújtására hosszabb időn keresztül.

„Ettől az évtől kezdve a *Gyermekek a gyermekekért* projekt új dimenziót nyer, többreterű lesz a támogatás megvalósulásának formája és módja. Bár az általános és logisztikai koordinálás szintjén a projektet mi irányítjuk, bizonyos elemeit közvetlenül az ADRA önkéntesei fogják kidolgozni”, tudhattuk meg előljáróban az ADRA Románia végrehajtó igazgatójától, Sorin Goleanutól.

Ő így folytatta: „Megpróbáljuk ezáltal még hatásosabbá tenni a projektet felebarátaink érdekében, még több gyermek bevonásával, településtől és vallási hovatartozástól függetlenül. Bár hálásak vagyunk az adventista lelkészeknek és gyermekeknek azért, amit eddig tettek, hisszük, hogy a projekt fejlesztése és a közvetlen irányításról való lemondás növelni fogják a hatékonyságot.

Azt hiszem egy kicsit elhanyagoltuk a környezetünkben lévők ösztönzését a jócselekedetekre azzal, hogy mindent mi akartunk megvalósítani. Rájöttünk, hogy a projektnek nagyobb sikere lehet, ha még több önkéntes csatlakozik hozzá, sőt ha ők kezdeményeznének projekteket ennek a különleges elképzelésnek a keretében.”

Csatlakozz te is a „Gyermekek a gyermekekért” projekthez!

A „Gyermekek a gyermekekért” projektből kiindulva az ADRA Románia szeretné fejleszteni a résztvevők képességeit, és ezzel együtt szélesíteni lehetőségeiket ezen a területen. Ez jó kapcsolatokat eredményez majd a jövőben sorra kerülő projektek sikeressége érdekében.

Ennek eléréséhez, még ha közvetlenül nem csak ezt a projektet érinti, nagyon lényeges, hogy a gyülekezetek szintjén minden ADRA-felelős szívvel-lélekkel vágyjon részt venni a szociális akciókban, és megfelelően tudják képviselni a szervezetet, helyi szinten.

Visszatérve a „Gyermekek a gyermekekért” projekt új koncepciójához, létrehozhatunk egyéb tevékenységeket is a már eddig gyakoroltak mellett (ajándékosztás a téli ünnepek alkalmával). Néhány javaslat, melyet önök is kiegészíthetnek ötleteikkel:

- különböző tevékenységek lebonyolítása (játékok, éneklés, rajz stb.) kórházakban vagy szállásközpontokban, a helyi önkormányzat közreműködésével;

- különóra tartása vagy segítség a házi feladatok megoldásában az anyagi vagy más nehézséggel küzdő gyermekek részére;

- közös zenei vagy művészi tevékenységek végzése tehetségfejlesztés céljából a különleges képességű gyermekekkel;

- érdeklődés felkeltése idegen nyelv tanulása iránt és az idegen nyelvű irodalom hozzáférhetőbbé tétele elemi, gimnáziumi iskolások vagy óvodások számára, akiknek erre különben kevés esélye lenne; idegen nyelvű (angol, francia, olasz, spanyol) könyvek ajándékozása;

- gyermekek felvilágosítása a fogapolásról, a különböző higiéniai módszerek bemutatásával és az ehhez szükséges eszközök (fogkefe, fogkrém) felajánlásával, orvosok, különböző vállalatok és helyi intézmények közreműködésével;

- vidéki gyermekek iskolába járásának megkönnyítése, kerékpárok felajánlásával, különböző vállalatokkal és helyi intézményekkel közösen;

- nevelő jellegű nyári tábor szervezése az Ösvénykeresők a Jövőért Egyesület bevonásával;

- örömszerzés június 1-je és a téli ünnepek alkalmával olyan gyermekek részére, akiknek szülei ezt nem tehetik meg, ajándék-csomagok osztásával és szórakoztató tevékenységek szervezésével;

A tevékenységek megszervezésének útmutatója megtalálható a www.copiiajutacopii.ro internetes oldalon.

Fontos fejleszteni a gyerekek szociális felelősségérzetét

Gyermekeink felelősségérzetének fejlesztése, amellyel saját jövőnkbe való befektetést jelenti, jelentősen finomítja erkölcsi érzéküket. Ezek mellett szélesíti látókörüket, és arra ösztönzi őket, hogy túltekintsenek önmagukon.

Már a kisgyermek is képesek átérezni, milyen, amikor nincs mit enniük. Ne beszéljünk általánosan a szegénységről; jobb, ha a gyermekek megértik, hogy az éhezés gyakorlatilag olyan embereket érint, mint ők. A probléma megszemélyesítésével és emberközelivé tételével a gyermekeknek könnyebb együttérezniük a nélkülözőkkel.

Fontos, hogy a gyermekeket már zsenge kortól jótékonyásra bátorítsuk, hogy ha majd felnőttek lesznek, az embertársaik iránti együttérzés és a segítségnyújtás természetesen fakadjon lényükből.

A gyermekek hasznára válik, ha segítünk nekik észrevenniük a világ gondjait, amilyen mértékben ők is segíthetnek, ahelyett, hogy ne is tudjanak arról, ami nem érinti közvetlenül őket.

A kutatások azt bizonyítják, hogy az önkéntes tevékenységekben részt vevő gyermekek önbizalma és önértékelése gyarapodik, elsajátítják a szociális felelősségérzetet, új képességekre tesznek szert és kevésbé lesznek hajlamosak veszélyes magatartások gyakorlására. Ráadásul, azok a gyermekek, akik már serdülőkor előtt bekapcsolódnak az önkéntes tevékenységekbe, sokkal többet nyerne, és továbbra is szívesen végeznek közösségi munkát.

A felnőttek szerepe a gyermekek társadalmi felelősségérzetének fejlesztésében

A gyermekek, akik hajlandók bekapcsolódni, segítséget igényelnek a tevékenységek kiválasztásában, az anyagok összegyűjtésében, abban, hogy felhívjanak olyan szervezeteket, melyeknek önkéntesekre van szükségük, és hogy megértsék saját tapasztalatukat.

Egy tanulmányban, melyet a New Hampshire-i Egyetem kutatói végeztek a társadalmi felelősségérzetről, a következő megállapításokat olvashatjuk: „Ahhoz, hogy a gyermekek képesek legyenek cselekvő módon hozzájárulni világunk és társadalmunk jó előmeneteléhez, meg kell tanulniuk, hogy felelősséget érezzenek magukért, másokért és környezetükért. A társadalmi felelősségérzetnek ez a mélyeséges szintje az emberekkel és környezettel való kölcsönös kapcsolat tudatosságát és növekvő megbecsülését feltételezi.”

A szülők és a gyülekezeti tagok lehetőséget biztosíthatnak a gyermekeknek és fiataloknak, hogy többet megtudjanak világukról és gyakorolják a jótékonyt. Azzal, hogy értékelik őket, bátorítást nyújtanak számukra, hogy legyenek kitartóak ezeknek a magatartásformáknak a gyakorlásában.

Támogasd az ADRA-t adód 2%-ával

A segítség mellett, amit minden alkalommal megtapasztalunk, amikor szükségünk van rá, bármely magán-személy átírányíthatja az államnak fizetett adója 2%-át az ADRA Romániának. Ezzel gyakorlatilag közli az állammal, hogy jövedelmi adója egy részét hol szeretné értékesíteni.

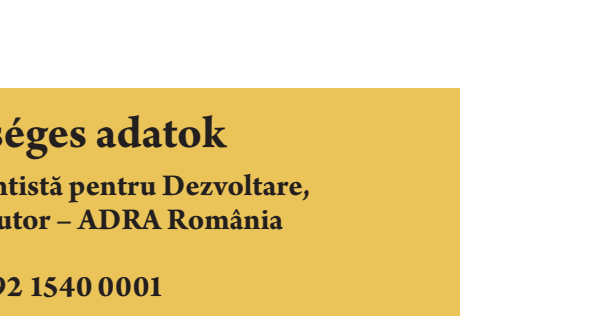
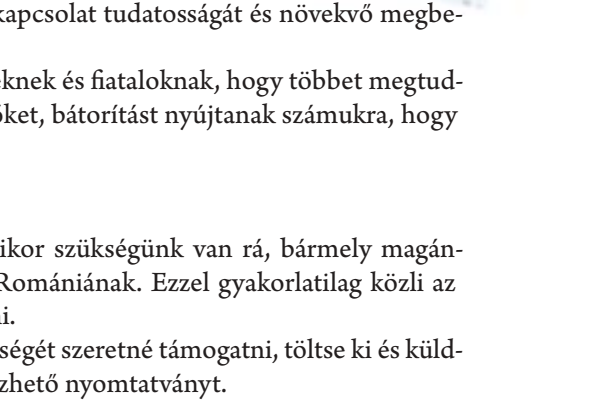
Ha a 2010-es év jövedelmi adójának 2%-ával az ADRA tevékenységét szeretné támogatni, töltse ki és küldje el 2011. május 15-ig a helyi Adó- és Pénzügyi Hivataltól beszerezhető nyomtatványt.

A nyilatkozatok kitöltéséhez szükséges adatok

A nonprofit szervezet megnevezése: Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor – ADRA România

Adóazonosító szám: 14355291

Bankszámlaszám (IBAN): RO73 RNCB 0074 0292 1540 0001

Istennel együtt... az iskolában

Ciprian Iorgulescu, a Román Unió Szombatiskola és Személyes Szolgálat Osztályainak igazgatója

„Azzal, hogy a hetedik napot megáldotta, Isten emléket állított a teremtés művének az Édenben. (...) Isten látta, hogy az ember számára még a Paradicsomban is nélkülözhetetlen a szombat. Szükség volt arra, hogy a hét nap közül az egyiket az ember félretegye saját érdekeit és törekvéseit azért, hogy jobban elmélyülhessen Isten műveiben, elmélkedhessen az Ő hatalmáról és jóságáról. Szükség volt a szombatra, hogy az embert élnékebben emlékeztesse Istenre, és hálaérzetét felkeltse, hiszen ami megörvendeztette és amije volt, azt mind-mind Teremtője jóságának köszönhetette. (...) A Teremtő példáját követve az ember is nyugodjék ezen a szent napon, hogy amikor az égre és a földre tekint, elmélkedhessen Isten hatalmas teremtői művén, és Isten bölcsességének és jóságának bizonyítékait látva, szíve szeretettel és hódolattal teljék meg Teremtője iránt.”¹

Habár Isten „velük együtt sétált hűvös alkonyatkor” és „naponta leckéire tanította őket”², az embernek mégis szüksége volt egy különleges időre, amit legfőként Teremtőjével való kapcsolatának szentelhet. Így szombaton, amint olvastuk, összüleinknek lehetőségük volt mélyebben *elgondolkodni* Isten dolgairól, *elmélkedni* és *élnékebben emlékezni* – jobban mint máskor – az áldásokra, melyeket a mennyei Atya árasztott rájuk. Azt mondhatjuk, hogy az elmélkedés – gondolkodás, felkészülés, önvizsgálat, reflexió, megfigyelés –, valamint az emlékezetbe idézés – a dolgok, gondolatok vagy tettek emlékeinek felfrissítése – a modern tanulási rendszer alkotó részei. Levonhatjuk a következtetést, hogy Isten már az Édenben létrehozott egy tanulási rendszert első szüleinknek. Mondhatnánk, hogy Isten szombatonként tanította őket a szombatiskolában.

Ennek köszönhetően Ádám és Éva „telve voltak életerővel, melyet az élet fájának gyümölcséből nyertek, s értelmi képességeik alig maradtak el az angyalokéitól. A látható világmindenség titkai a *tökéletes tudásnak csudái* (Jób 37:15), az ismeretszerzés és öröm kiapadhatatlan forrásai voltak számukra.”³ Mindig felfedeztek valami vonzót, amely a legmélyebb szeretettel töltötte be szívüket, és a hála, az elismerés szavaira készítette őket.

A tanulásnak és örömmek ez a kiapadhatatlan forrása szerencsére még mai világunkban is megmaradt, több ezer évvel a teremtés után. Isten nap mint nap, hűvös al-

konyatkor és minden szombaton, az Ő iskolájában tanít minket.

Az Isten által létrehozott szombatiskolát egyebek mellett az is jellemzi – az ember által létrehozott rendszerrel ellentétben –, hogy itt minden tanuló részt vesz a tanulásban. Mert ez nem a tanulótól függ, hanem a Tanító ajándéka. „És ismét kiméne a tenger mellé; és az egész sokaság megy vala ő hozzá, és ő tanítja vala őket.” (Mk 2:13)

Amikor Isten a Tanító, mindenki tanul. Mi az ember része? Részt venni és egész lényét a Mester rendelkezésére bocsátani.

Az is érdekes, hogy az ember alkotta oktatási rendszerben a tanítás átadása nemzedékről nemzedékre és szóban történik. A szombatiskolában Isten adja át a tudást, az életre vezető igazság ismeretét (Péld 11:19) az embernek, származásától, felkészültségétől függetlenül.

A Generál Konferencia egyik statisztikája szerint a világszéles egyházban a tagok mintegy 20%-a adventista családban született és nevelkedett. A többi adventista keresztség által, más egyházakból csatlakozott hozzánk. 2020-ban pedig a statisztikai előrejelzés szerint a tagok mintegy 12%-a rendelkezik majd adventista örökséggel. Az evangelizálás szempontjából ezek a számok örömet jelenthetnek számunkra. Hadd töltsen meg Isten a szombatiskola sorait minél több tanulóval!

Míg az emberi oktatási rendszer piramidális felépítésű, a szombatiskola másik sajátos jellemzője, hogy nem tartja szem előtt az előképzettséget a bejutáshoz vagy a haladóbb szint eléréséhez. „Figyeljétek meg az Úr Jézus munkájára jellemző vonásokat. A lehető legegyszerűbben járt el. Követői halászok voltak, de ő nem tanácsolta nekik, hogy előbb járják ki a rabbik iskoláját, és csak utána kezdjenek el dolgozni. Tanítványait a hálók mellől szólította el, mondván: Kövessetek engem, és emberek halászaivá teszlek titeket. Amikor Mátét elszólította a vámszedők asztalától, így szólt: Kövess engem! Csak követnie kellett Jézust és parancsának engedelmeskednie, hogy iskolájának tanulója lehessen, melyben Isten volt a tanító.”⁴

A két iskola közötti különbségről még elmondhatjuk, hogy az emberi intézmény mulandó, míg az Isten által létrehozott iskola örökké megmarad.

„A menny is iskola; tanulmányozásának területe a világegyetem, tanítója a Mindenható. Ennek az iskolának egyik ágát az Édenben alapította az Úr, és a megváltás tervének befejezése után újra folytatják majd a tanulást az Édenben. (...)

Akkor eltűnik a fátyol, amely most elhomályosítja látásunkat és szemünk meglátja a szépségnek azt a világát, amelyből most csak halvány fénysugarakat fogunk fel a mikroszkóppal. Amikor majd szemléljük a menny dicsőségét, amelyet most távolról vizsgálhatnak teleszkóppal; amikor eltűnik a bűn rozsdája, és az egész föld az Úrnak, a mi Istenünknek szépségében jelenik meg, akkor óriási terület nyílik meg kutatásaink számára! A mennyei megismerés fokozatos lesz. A világegyetem minden kincse kutatásra tárul Isten megváltott gyermekei elé. A halandóság béklyóitól megszabadult ember fáradhatatlanul szárnyal távoli világok felé, amelyeknek lakói sírtak az emberi szenvedés láttán, de örömeinek csendült ajkukon már egyetlen ember megtérésének hírére is. E föld lakói kimondhatatlan élvezettel osztoznak az el nem bukott lények boldogságában és bölcsességében. Megismerik tudásuk kincseit, amelyeket a végtelen korokon át Isten keze munkájának szemlélésével gyűjtöttek. (...) Az évek, az örökkévalóság éve folyamán még káprázatosabb, még dicsőségesebb dolgok tárulnak fel Istenről és Krisztusról. Nő a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet tud meg Istenről, annál jobban csodálja jellemét.”⁵

Az egész földi történelem tanúja volt a mennyei Tanító kitartó törekvéseinek, hogy szeretetét az emberek szívébe vesse. Isten századokon át szólt az emberhez, és tanítani próbálta. A bűnbeesés az embernek azt a választását tükrözi, hogy kizárta saját magát az isteni iskolából. A megbocsátás, megváltás és üdvözítés által Isten újból visszaadja az ember jogát, hogy az élet fájáról ehessen ...

„A kezdetben alapított édeni iskola és az eljövendő világ iskolája között peregnék le világunk hosszú történelmének eseményei, az emberiség törvényszegésének, szenvedésének, az isteni áldozatnak, a halál és bűn feletti győzelemnek történetei... Isten visszaállítja színe elé az embert, mint kezdetben, és újra Ő fogja tanítani: ... *hadd ismerje meg népem az én nevemet... ama napon! Hogy én vagyok, aki mondom: Ímé, itt vagyok!*”⁶

Hadd tanítson meg mindannyiunkat Isten szeretete szombatáról szombatra az örök életre jutás leckéire.

1. Ellen White, *Pátriárkák és próféták*, 49. old.
2. Ellen White, *A nagy Orvos lányomán*, 261. old.
3. Ellen White, *Pátriárkák és próféták*, 51. old.
4. Ellen White, *A keresztény nevelés alapelvei*, 359. old.
5. Ellen White, *Boldog otthon*, 548. old.
6. Ellen White, *Boldog otthon*, 547. old.

Ismerjük meg adventista családjunkat...

A Fidzsi-szigeteki Köztársaság egy szigetekből álló ország a Csendes-óceán keleti részén, Szamoától délre és Új-Zélandtól mintegy 13 ezer tengeri mérföld távolságra. Területe, mely 18 272 km², 300 nagy és 540 kis szigetből áll, amelyből 100 lakott. A több mint 840 ezres lakosság főleg a Viti Levu és a Vanua Levu szigeteken él, az ország fővárosa pedig Suva. Fidzsi brit gyarmat volt 1970-ig. Az adott környezet egyik legfejlettebb gazdaságának mondható, mely a turizmusra, mezőgazdaságra és ércbányászatra épül. A legelterjedtebb vallás a kereszténység, de hinduk és muzulmánok is léteznek Fidzsin.

Az első adventista misszionárius, aki eljutott az országba, John I. Tay volt, és a *Pitcairn* nevű hajóval érkezett. Nem sok idő múlva megbetegedett és meghalt. A következő misszionáriusok 1895-ben érkeztek, és az ország még abban az évben missziós terület lett. Rövidesen a misszió központját Suva városába helyezték, és a szombat igazságát még a király is elfogadta. 1900-ban indították el a *Rarama* folyóiratot, és 1906-ban az egyik helyi vezetőt, aki adventista lett, lelkészé avatták. A nevelési munka gyorsan fejlődött a lakosság és az indiánok körében.

Fidzsin ma 144 adventista gyülekezet és 145 csoport létezik, közel 29.000 taggal. A Fulton Kollégiumban, amely 1940-től általános és egyetemi képzést biztosít, jelenleg 200-an tanulnak. Az intézmény egy 120 hektáros területen fekszik, de máshová kell költöznie, mert a régebbi indián tulajdonosok visszaigényelték a helyet. 2010 elején a szombatiskolai adományok világviszonylatban ezt a projektet támogatták, amely a befejezéshez közeledik.

Adrian Neagu,
lelkész, Olténiai Egyházterület

**„Fogjátok meg nekünk a rókákat, a rókafiakat,
akik a szőlőket elpusztítják;
mert a mi szőlőink virágban vannak.”**
(Énekek 2:15)

Ne a fákat kerítsétek be, hanem a növényevőket!
Gyakran láttam körbekerített, „letartóztatott” fákat. A fa körüli kert „megvédi” azt az éhes növényevőktől. Az ágakon bomló rügyeket a telhetetlen száj előszeretettel leleget. De mi helyett, hogy elzárnánk az éhes jószágokat, körbekerítjük a fát, mintha az lenne a hibás.

A gyerekek és fiatalok olyanok, mint a fák. „Kérődzők” leselkednek rájuk, amelyek hihetetlen mohósággal elpusztítanak minden fakadó rügyet. A meggondolatlan gesztusok és digitalizált kommunikációs kifejezések, a ruhák mérete és a félszeg viselkedés egyaránt ízletes rügyek a kamaszok vagy fiatalok bírálói szemében.

Nem igazságos, ha megköötöd az értelmetlen fát csak azért, mert egy kívánós fogyasztó felfal minden újdonságot.

Mindig akad olyan, aki alig várja, hogy egy fiatal tévedjen, kudarcot valljon, hogy igazoltan az illető dolgán csámcsoghasson.

Túl nagy szigorúságot tanúsítunk azoknak a lehetőségeivel szemben, akik csak most kezdik futásukat. Minden tudatlanságukból vádat koholunk. Szeretjük, ha megköötözve tarthatjuk őket a haszontalanság állapotában, amikor igazunk van, és ha rosszindulatú jóslataink beigazolódnak rajtuk.

Még Sátán is leselkedik és örül, hogy a nemtörődomség, sietség, bizalmatlanság kerítése fogságban tartja azokat, akik alig indultak el az életben.

Vajon nem lenne bölcsőbb és szentebb, ha a kerítés helyett oszlopot biztosítanánk nekik, amelyre támaszkodhatnak, és amely segít nekik egyenesen nőni?

Füstös szemüvegen keresztül

Biztosak akarunk lenni, hogy felnőttek vagyunk, és szeretjük azt a látszatot kelteni, hogy megértők, haladó szelleműek, jámborak vagyunk; állításunk szerint nagyon sok figyelmet fordítunk a fiatalokra (de csak állításunk szerint).

Amikor azt mondjuk, hogy „serdülő”, olyan suhancokra gondolunk, akik gátlásosak a pattanások miatt, *emo kids* típusú kilengéseik vannak vagy a testükben végbement változásokon csodálkoznak; akik ok nélkül furcsán viselkednek, és akik rá vannak szorulva, hogy elviseljük őket. Gyakran éppen arról próbáljuk meggyőzni őket, hogy az „elviselt” kategóriába tartoznak.

Amikor a serdülőkre terelődik a szó, a legkönnyebb, ha közhelyeket mondunk és egykori magunkhoz hasonlítgatjuk őket. A „mi időnk” összehasonlítjuk „szemtelenségükkel”; „engedelmességünket” – amiről mi sem vagyunk teljesen meggyőződve – a „lázadásukkal” és féltékenységünket – amit mi „kegyességnek” nevezünk – „világiasságukkal”; összehasonlítjuk hajdani serdülőkorunk csekély kihívásait a mai ajánlatok véget nem érő sorával. Főleg más családok fiataljai zavarnak, a mieinktől megijedünk. Másokat hibáztatunk azért a befolyásért, amely megmutatkozik a mi gyermekeink aggasztó viselkedésében, akik eddig az „ártatlanság megtestesítői” voltak.

Semmiért nem mi vagyunk felelősek, ami gyermekeinkkel és fiataljainkkal történik; majdnem minden, ami nem tetszik, mások hibája.

A gát és a part között

A serdülőkor olyan, mint a tavasz: akár akarod, akár nem, egyszer beköszönt. Senki nem hibás ezért. A tavasz néha rövid és csendes. Máskor a természet minden szeszélyét el kell viselnünk. Néha a tavasz fokozatosan, máskor hirtelen jön, mint a hegyről érkező vihar, vagy mint a gyorsan elolvadt hó, amelytől a sekély és kopár szélű patak

Zuhatag, fák és növényevők

**Daniel Chirileanu, a Román Unió
Gyermek- és Ifjúsági Osztályának igazgatója**

kiönt és nagy kárt okoz; házakat, embereket sodor magával, határokat mos el, megállíthatatlanul.

Kevés dolog tud annyira heves lenni a felkészületlen szülők vagy gyülekezet életében, mint amikor a gyerek hirtelen serdül. Mi érhet váratlanabban, mint az a gyerek, aki eddig meghúzódva és szemlesütve ült előttünk, majd egy enyhe éjszakán és a keleti szél fuvallatára bátorságot nyer és saját maga számára is érthetetlen módon özönvízzé válik. A serdülő olyan, mint egy hegyi csermely, mint egy zuhatag, amely csak azt érzi, hogy sebes; rádöbben, hogy néha pusztít, de soha nem tudja, hogy megáll-e valaha és ha igen, akkor hol.

A legbölcsebb, ha a part szélén fákat, támpontokat ültetünk, és megerősítjük, ahol szeretnénk, hogy elfolyjon a zuhatag.

De hogyha csak akkor ébredsz fel, amikor jön, akkor ne állj gátként eléje, hanem sodródj vele a mélybe.

Légy part, és ne gát!

Az egyház nem lehet gát a fiatalok útjában, de lehet part. Ha jó és erős medret építettél, az egyetlen esélyed, ha kiszélesíted a serdülőkornak, fiatalságnak nevezett erő energiafelhasználó területét.

Ne próbáld megállítani, mert elpusztít! Ne tegyél okatlanul egy kamaszkorút – aki akaratlanul is zuhatagként sodródik – gyilkossá. Légy bölcs!

Hogyha nem vagy elég okos parttá lenni, hajolj meg, engeddd, hogy átmenjen rajtad, és fordulj azokhoz, akik képesek eléjük állni, ahol kell és amennyire kell, hogy enyhítsék a kárt, és a serdülőt pusztító erőből világossággá formálják.

Hogyha rugalmasak vagyunk, annál jobb eredményt érünk el. Amilyen mértékben tudunk bölcsek és rugalmasak lenni, mint a malomkerék vagy egy dinamó turbínája, olyan mértékben leszünk képesek a gyilkolni kész erőt ragyogássá változtatni. De ha folyton csak sorompó, gát, fal vagyunk, akkor eluralkodik rajtunk a zaklatottság. Egy zaklatott felnőtt pedig még a szomszédságát is katasztrófa sújtotta területté teszi.

Szóval, jobb, ha már az elején eldöntjük, hogy nem leszünk gát csak azért, hogy hősként haljunk meg. Sokkal bölcsebb, ha nem ellenkezel, ha nem arra készülsz, hogy megsemmisülj. Ne tekintsük a fiatalokat veszélynek; ne ijedjünk meg a gondolatra, hogy legyőzhetnek minket.

Vigyázz az alvó jéghegyre!

Hogyha ma az otthonodban, az életedben létezik egy gyerek, akit a társadalom, a világ, a média túl korán felnőtté akar tenni, ha van egy ilyen egyed a lakásodban, ne aludj nyugodtan! Ne fekdj le azzal a gondolattal, hogy „ráérünk arra még” és „minden kialakul”. Ne bízz a véletlenben!

Inkább gondolkozz azon, hogy merre szeretnéd elvezetni a kamaszkornak nevezett energiát, és ültess fákat. Amikor pedig az erő, amely mozgásba hozza, váratlanul és megmagyarázhatatlanul rád tör, a meder és a part, melyet előkészítettél, segíteni fog, hogy ne tévedjen el, hogy egyben maradjon és a helyes irányba haladjon.

A part azért van, hogy védje, egyenes irányba terelje a fiatait, de azért is, hogy megmentse a te életedet.

A mi kötelességünk, hogy esélyt adjunk gyermekeinknek és fiataljainknak ragyogássá, világossággá válni.

Várjuk a Szovátai Üdülőotthonba, az alábbi turnusok szerint:

I. turnus: június 20 – június 30.

II. turnus: július 4 – július 14.

III. turnus: július 18 – július 28.

IV. turnus: augusztus 1 – augusztus 11.

V. turnus: augusztus 15 – szeptember 8.

VII. turnus: szeptember 12 – szeptember 22.

Jelentkezésüket várjuk a Hetednap Adventista Egyház

Nyugdíjosztályára, a következő címen:

tel.: 021/269.03.38, 0740.10.10.25, e-mail: casapensii@adventist.ro.

Napi díj 1 személyre (szállás és 3 étkezés): 80 lej.

A 4 és 14 év közötti gyermekek 50%-os kedvezményben részesülnek.

A szállás és az étkezés díját egyszerre kell befizetni a Nyugdíjosztály bankszámlaszámára vagy pénztáránál:

1. Bankszámlaszám: RO70BRDE445SV23727864450 – BRD Sucursala Jolie Ville.

2. A Nyugdíjosztály pénztára – Román Unió

Felejtethetlen napokat kívánunk a Szovátai Üdülőotthonban.

A gyémánt oldalai

– a lelkészi szolgálat és a nevelés mint a misszió teljesítésének módozatai –

(első rész)

George R. Knight

Az összes lelki ajándék közül kettő általában nagyobb jelentőséget kap az adventizmusban: a lelkészi szolgálat és a tanítás. Fontos megemlítenünk, hogy ezeket a szolgálatokat sokszor nem értjük, értékeljük eléggé, s e két ajándék sokszor nem kapcsolódik egymáshoz úgy, ahogyan kellene. Ez akár tragikussá is válhat.

Hogyan tudnánk jobban összekapcsolni ezt a két alapvető fontosságú hivatást? És miért fontos ezt elérnünk a misszió szempontjából?

Egyetlen küldetés

Pál apostol a lelki ajándékokról azt mondja, hogy „Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétácul, némelyeket evangélistácul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul” (Ef 4:11). Pál itt egy görög megfogalmazást használ, amely szerint a lelkészi szolgálatot és a tanítást ugyanaz a személy végzi. Erre a részletre vonatkozóan F. F. Bruce megállapítja, hogy a két szó „pásztorok” és „tanítók” ugyanarra a csoportra vonatkozik. Másfelől, a többi ajándék felsorolása egy különálló részletben jelenik meg.

Ennek a gondolatnak a jelentősége abban áll, hogy e két ajándék csak együtt létezhet. A lelkészeknek nem csupán gondoskodniuk kell a nyájhoz tartozó lelkekről, hanem tanítaniuk is kell őket. A tanítóknak pedig nem csak az a feladata, hogy bemutassák az igazságot, hanem a lelkészekhez hasonlóan állandóan örködniük kell a gyámságuk alá tartozó személyeken. A keresztény tanítók a lelkész szerepét is betöltik tanítványaik életében, a keresztény lelkészeknek pedig didaktikus szerepük van híveik előtt. Ez két különböző munkának tűnhet, de a valóságban egyetlen feladat.

A lelkész és a tanító szerepe közötti legfőbb különbség manapság a jelenlegi munkaelosztás rendszeréből adódik. A 21. század társadalmában a keresztény oktatót úgy tekintik, mint aki lelkészi szerepet tölt be „iskolai” környezetben, míg a lelkész olyasvalaki, aki tanítást nyújt a „vallási közösségben”. Viszont a szerepük azonos, még ha a jelenleg érvényesnek tartott meghatározás szerint az Úr szőlőjének különböző területeivel is foglalkoznak.

Mi is ez a feladat? Ellen G. White világosan megfogalmazza a *Nevelés* című könyvben: „Elképzelésünk a nevelésről túlságosan felületes és korlátolt. Szükség van jobb rálátásra, magasabb cél kitűzésére. Az igazi nevelés több mint elvégezni egy bizonyos iskolát. Többet jelent a mostani életre való felkészítésnél. Egész lényünket érinti és életünk teljes időszakára kiterjed. A testi, szellemi és lelki erők egybehangolt fejlődését jelenti. Átala a tanuló felkészül a szolgálat örömeire ezen a földön és egy nagyobb szolgálatra az eljövendő világ számára.”

Ellen White máshol még ennél is világosabban fogalmaz. Egyetlen bekezdésben, amely összefoglalja a nevelés teljes filozófiáját, rámutat, hogy a nevelés értelmének és céljának megértéséhez tudnunk kell négy dolgot az emberről: (1) eredeti természet, (2) Isten terve az ember megteremtésével, (3) a bűneset által az ember helyzetében bekövetkezett változás és (4) az emberi faj nevelése az isteni cél szerint, még a bűnbeesés után is.

Majd Ellen White mindegyik dolgot bővebben is kifejti. Először is, az ember Isten képére teremtett. Másodsorban, az embereknek idővel még teljesebben vissza kellett volna tükrözniük Isten képét, a folyamatos fejlődés során, melyben részesülhettek volna a földi létben és az örökkévalóságban. Harmadsorban, az engedetlenség

súlyosan megrontotta – de teljesen nem pusztította el – ezt az istenképűséget, testi, lelki és szellemi értelemben. Végül pedig előidézte a halált.

A negyedik elem képezi a misszió központi problémáját. A bukás ellenére „az emberiség nem vált a reménytelenség áldozatává. A végtelen Gondviselés elrendelte a megváltási tervet, amely az élet próbáiban is jelen van. A Teremtő képének, a kezdeti tökéletesség helyreállítása az emberben; a testi, lelki és szellemi fejlődés elősegítése az eredeti isteni cél megvalósulása érdekében – ez volt a megváltás tervének rendeltetése! Ez képezi a nevelés és az élet célját is.”

Lélekmentés

A Biblia ugyanezt a képet ábrázolja. A bukás – melynek leírását 1Móz 3. fejezetében találjuk – kulcsfontosságú a Biblia helyes megértésében. A Biblia és a mindennapi tapasztalatok egyaránt értelmüket veszítik, hogyha Mózes 1. könyvének első három fejezetét, ahol az áll, hogy Isten az embert saját képére és hasonlatosságára, egy magasabb rendű létre (1Móz 1:26-27) teremtette, csupán legendának tartjuk. Ádám és Éva viszont elutasították Istent, saját útjukat választották. Ennek következtében elidegenedtek és elkülönültek Istentől (3:8-10), felebarátaiktól (11-12. vers) és a természet világától (17-19. vers). Azzal, hogy elszakadtak az élet Forrásától, halandókká váltak (1Móz 2:17; 3:19). Az emberiség reménytelen és elveszett helyzetbe került, a szó legszorosabb értelmében.

Az elveszettség állapota tölti meg értelemmel a keresztény szolgálatot. Az emberiségnek arra van a legnagyobb szüksége, hogy kikerüljön elveszett állapotából. Ezért mondta Jézus, hogy Ő az elveszettek megtalálásáért és üdvözítéséért jött (Lk 19:10). A Biblia üzenete – a bűnbeeséstől az Éden helyreállításáig (Jel 21) – annak a története, hogy Isten tanítók, prédikátorok, próféták és más eszközök által megpróbált megmenteni minket. A lelkész és a tanító munkáját ebben a kontextusban kell látnunk.

Ellen White szavai szerint „a nevelési és megváltási munka a szó legnemesebb értelmében összetartozik”, mivel mindkettő Krisztus felé irányítja az embert. A tanítónak „elsősorban és állandó jelleggel” arra kell törekednie, hogy a tanulót Krisztushoz vezesse. A nevelésnek tehát ez kell, hogy legyen az első számú és legmagasabb célja, amiből láthatjuk, hogy a lelkész és a nevelő munkája szorosan összefügg.

Következésképpen, az egyházi szolgálatot teljesítő és az iskolákban dolgozó adventistáknak ugyanaz a szerepük: mások megmentéséért dolgozni. Túl kell lépniük az őket elválasztó kettősség látszatán, és meg kell érteniük, hogy közös a küldetésük, még ha más-más körökben tevékenykednek is.

Egyedi üzenet

Az adventizmus nem csupán egy másik, néhány egyedi hitelvvel és furcsa táplálkozási szokásokkal rendelkező gyülekezet. Az egyház már az elején prófétikus mozgalom volt, az egész világra vonatkozó különleges üzenettel, elhívását pedig a Jelenések könyve, pontosabban a 14. fejezet hármaskorú üzenetnek nevezett részlete tartalmazza. Valamilyen oknál fogva más egyházak figyelmen kívül hagyták ezeknek a Krisztus által kijelentett üzeneteknek a hirdetését. A hetednapos adventisták önmagukat hivatott népnek tartották, melynek egy egyedülálló üzenetet kell hirdetnie Jézus jöveteletét megelőzően.

Ennek megértése vezette el az adventistákat a föld végső határáig, mígnem az adventizmus lett a világon a legegységesebb, ugyanakkor a legelterjedtebb protestáns csoportosulás. Az adventisták hajlandók voltak életüket és pénzüket áldozni ennek a célnak a megvalósításáért, közben pedig egyházzá szerveződtek, amely előremozdítja a mozgalmat; létrehozták oktatási és kiadói rendszerüket, amely tanítja és fejleszti tagjait, és felkészíti őket, hogy ők maguk is elmenjenek „széles e világra”, vagy pedig másokat támogassanak az egyház egyedi küldetésének teljesítésében.

Ne legyünk bátortalanok ebben a küldetésben. Ez az egyetlen értelmes magyarázat a hetednapos adventizmus létezésére. Ha az adventizmus elveszíti ezt a küldetést, csak egy újabb felekezetté válik, amely fenntartja és szórakoztatja tagjait és jótékonykodik a közösségen belül. Az apokaliptikus szemlélet és az adventizmus helyének feladása a prófétikus történelemben a legnagyobb veszélyt jelenti, mellyel az egyháznak és oktatási rendszerének szembe kell néznie a 21. század elején. Ezért foglalkoztat és aggaszt az a tény, hogy ha az adventista lelkészi szolgálat és nevelési munka elveszti apokaliptikus szemléletét, annak nem csak részleges, hanem teljes kudarc lesz a következménye.

George R. Knight, jelenleg nyugalmazott lelkész Oregonban, mintegy 30 éven át filozófiát és egyháztörténetet tanított az Andrews Egyetemen (Berrien Springs, Michigan).

Miért nem akar megváltozni?

Marius Andrei, a Munténiai Egyházterület Nevelési és Családi Osztályának igazgatója

Az ember szociális lény. Isten maga mondta, hogy „nem jó az embernek egyedül lenni”.

Isten válasza az ember szükségletére nem az volt, hogy kapcsolatát szorosabbra fűzze az emberrel, sem nem küldött angyalt az ember szóraztatására, hanem megteremtette a nőt. A család legvégső célja két ember egyesítése – a szó legmélyebb értelmében – minden területen, akik így a legnagyobb lehetőséget kapják Isten tervének betöltéséhez.

Amikor gondunk akad valakivel, valójában mind ugyanazt hangoztatjuk: „Ő a hibás. Én igazából jó ember vagyok, a másik ember tehet róla, hogy ilyet tettem.”

Keresd a hibát... önmagadban!

Ha a másik megváltozna, boldog házasságban élnénk? Vitatkozunk, veszekszünk, gyanítunk, panaszkodunk, eltávolodunk, lemondunk – eredmény nélkül. A másik nem változik meg, így boldogtalanságra ítéltetem. Nehogy elhiggyétek! Kapcsolatotok már mától kezdve javulhat, a házastárs magatartásától függetlenül!

Jézus Krisztus a következő stratégiát ajánlja: „Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek... Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre? Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondold arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből!” (Mt 7:1-5)

Jézus azt mondja, hogy amikor valaki azzal próbálja családi kapcsolatait megjobbitani, hogy a másikat meg akarja változtatni, csak ener-

giáját pazarolja. Saját hibáinkkal kell kezdenünk. Nem azt mondja, hogy a másik embernek nincsenek hibái, hanem hogy nem ez a legjobb megoldás.

Még ha keveset is tévedtél, a kulcs a kapcsolat megjobbitásához a te kezdedben van. Jézus ezt mondta: „vedd ki előbb a gerendát a te szemedből”. Hogyan tehetjük ezt meg? Javaslom, hogy vonulj vissza egy olyan helyre, ahol egyedül lehetsz Istennel, és tedd fel a kérdést: „Uram, miben tévedtem?” Vegyél a kezdedbe egy írószert, és készülj az íráshoz.

A mi felelősségünk, hogy beismerjük a hibánkat, és bocsánatot kérjünk. Amikor beismered a tévedésed, jobb lesz a házasságod, még ha a másik fél nem is teszi ugyanezt.

Gondolj a következő jelenetre: Reggel van. A gyerekek az iskolába, a szülők a munkahelyre készülnek.

A férj: Hol van a táskám?

A feleség: Nem tudom!

A férj (hangosan): „El fogok kézni. Hol a táskám? Az este ide tettem, most meg nincs sehol. Hová raktad el?”

A feleség (hangosan): Mondtam már, hogy nem tudom, hol van a táskád!

A szóváltás tovább folytatódik egyre ingerültebb hangnemben. A férj meg van győződve róla, hogy a felesége eltette a táskáját, és nem hajlandó megmondani, hogy hová. Ingerülten elindul a munkahelyre. Amikor belép az irodába, meglepődve látja, hogy előző nap ott hagyta a táskáját.

Több választási lehetősége van. Úgy tesz, mintha semmi sem történt volna, és reménykedik, hogy a fele-

sége nem fogja megkérdezni, hol találta meg. Felsorolhat mindenféle kifogást. Vagy azt teszi, ami helyes: bevallja tévedését és bocsánatot kér.

Te mit tennél?

Van három dolog, melyet nem hagyhatunk figyelmen kívül: (1) a bűn megtévesztő; (2) Isten gondoskodik rólunk; (3) a megtérés mindig a legjobb választás. De ezt a választást nem hozhatjuk meg a saját erőnkönkből, mert meghaladja erőnket. Ehhez a Szentlélekre van szükségünk.

Mi van a másikkal?

Nem szeretném, ha ebből azt éretnéd, hogy nem kell a másik hibájáról beszélni. Gyakran mindkét fél felelős azért, hogy a kapcsolat kárt szenved. A tévedés bevállása viszont egy személyes dolog, melyet meg kell tennünk, és talán ez segíteni fog a másikkal is ugyanezt tenni.

Fontos szem előtt tartanunk, hogy a kapcsolatunk még akkor is jelentős mértékben javulhat, ha a házastársunk soha nem fog megváltozni. Nem azt mondom, hogy minden vonatkozásban boldog, eszményi és kielégítő lesz a házasságod. Ehhez mindkét félnek együtt kell működnie Istennel. De jelentős fejlődés következhet be a családotokban akkor is, ha TE változni akarsz.

Isten felhasználhatja beismerésedet, hogy házastársad magatartása megváltozzon! Segítheted vagy megakadályozhatod ebben! Lehetsz segítség vagy akadály!

Híd az emberek felé

(első rész)

Cristian Purnea, az Olténiai Egyházterület Kommunikációs és Vallásszabadság Osztályának igazgatója

A modern társadalomban az emberek szükségletei gyakran háttérbe szorulnak a fogyasztás-ipar egyre erőteljesebb támadásának köszönhetően. Az ember már csak egyszerű fogyasztóvá süllyedt, akit a kliensnek meg kell nyernie, a reklámvállalatok pedig képzelt szükségletek találnak ki, hogy újabb előnyöket teremtsenek a maguk számára.

Minden emberközi kapcsolatban, a munkahelyen, bevásárláskor és a szabad idő eltöltésekor érezzük a valódi értékek szükségét, melyek érzelmi egyensúlyt és biztonságot nyújthatnak. Az elfogadás, az őszinteség, az önzetlenség és más ezekhez hasonló erények egyre ritkábban fordulnak elő és egyre nagyobb értéket képviselnek. A társadalom nem támogatja ezeket a tulajdonságokat, az emberek pedig magányosoknak és elszigetelteknek érzik magukat. Isten közbelépett és a legjobb megoldást hozta a bűntől megrontott ember megmentésére. Jézus Krisztus élete és halála állandó példát jelent számunkra a nagylelkűségben és önfeláldozásban.

Szolgálata során az Úr Jézus létrehozta a tanítványok csoportját, amely tovább vitte eszményeit, idővel pedig egy nagy családdá fejlődött, melyet keresztény gyülekezetnek nevezünk. Ez az, amely alkalmas keretet biztosít a minőségi emberi-társadalmi fejlődésnek. A keresztények a keresztény erkölcsi értékek szerint élnek, az erőszakmentességet és a lelkiismereti szabadságot hirdetik. A szervezett programok, de még inkább a keresztények által folytatott életminőség a gyülekezetet ideális helyé teszik a fejlődés szempontjából.

Újból fel kell fedoznünk mindazon egyszerű dolgokat, melyek életünket értelmessé, az emberi kapcsolatokat pedig szilárdá teszik. Hangsúlyoznunk kell azokat, hogy minél több embert Isten családjába vonzzunk. Említsünk meg néhányat közülük!

1. Alázat

A modern társadalom sóvárog a büszkeségre és széles körben népszerűsíti az önközpontúságot. Ebben a környezetben az alázat nem jelent értéket, de valódi oázis annak, aki magáévá teszi. Amikor elfogadjuk, hogy nem vagyunk mindentudók, hogy vannak gyengeségeink, hogy hibázunk, mindezzel pozitív befolyást gyakorolunk másokra. Az alázat azt jelenti, hogy helyes képünk van önmagunkról, nem vagyunk büszkék és arrogánsak. A Szentírás alapján az emberi kapcsolatainkat meghatározó alázatnak hídként és társadalmi vonzóerőként kell működnie. Ez a légkör elősegíti az elfogadást és a békés együttélést, még ha meggyőződéseink nem is azonosak. (Lk 14:11)

A Szentírás az alázatot másfajta megvilágításba helyezi, és az egyik legvonzóbb jellemvonásnak mondja. Aki való-

ban alázatos, nincs is tudatában alázatának. Csak helyesen értékeli magát Isten előtt és helyét a megváltási tervben.

Aki beismeri, hogy nem mindentudó, hogy nincs mindig igaza, aki nem dicsekszik és nem ítélkezik mások fölött, az tisztelettudó, elismerő, természetesen viselkedik és meg akar javulni. Az alázatos ember mindig is boldogan ad másoknak és örül, ha kap. A bölcsességgel társuló alázat nem gyengeség, hanem egy fantasztikus erő, amely megváltoztathatja a világot! Jézus Krisztusnak ez sikerült! (Mt 11:28)

2. Türelem

A sebesség századában élünk, az emberek féktelenek, kapkodnak, nincs helye a türelemnek. Az élet minden területén hajlamosak vagyunk elveszíteni a türelmünket, és érzéktelenné válunk elhamarkodott tetteink következményeivel szemben. Hamar idegesek leszünk a volánnál, bevásárláskor, amikor döntést hozunk, és a legfontosabb területen: emberi kapcsolatainkban. Itt önuralomra van szükség, hiszen az emberek túl gyakran megsértik egymást, elveszítik türelmüket, és hagyják, hogy a harag teljesen átvegye az uralmat fölöttük. A türelem nem lustaság vagy passzivitás. A türelem azt jelenti, hogy befektetünk, majd várjuk az eredményt.

Vannak helyzetek, amikor nem kell türelmet tanúsítanunk. Soha nem szabad eltúrnunk a kegyetlenséget, még ha állatokra is irányul (Péld 12:10). Sohasem szabad passzivitást tanúsítanunk az intoleranciával és alapvető jogok megsértésével szemben. Ilyen esetekben határozottan kell fellépünk.

A világ jobb helyé válna, ha az emberek türelmesebbek lennének. A türelem megváltoztatja az embereket, időt biztosít a megfontolásra és alkalmat ad a bölcs döntésekhez.

3. Adakozókészség és nagylelkűség

Ma mindannyian tanúi lehetünk annak az életvitelnek, melynek alapja az eltulajdonítás, a szerzés, a gyűjtés. Abba fektetjük életünket, hogy tárgyakat, pénzt, ajánlásokat gyűjtsünk, miközben szem elől tévesztjük a lényegét: az önfeláldozás örömét! Jézus példát adott ebben, és nekünk is ezt tanácsolja: Jobb adni, mint kapni.

A béke, nyugalom és összhang a családban, a településen és az országban elérhető-e anélkül, hogy valamit is adnánk, tennénk érte?

Adni és kapni ugyanazt jelenti; nem kaphatsz, ha először nem adsz; nem arathatsz, ha előbb nem vettedél. Isten meglepő áldásokban részesíti azokat, akik hajlandók vetni. Az önfeláldozás gyümölcsei nem maradnak el, az ebből fakadó öröm pedig nem időleges, hanem örökké tartó lesz.

(Folytatjuk)

A depresszió...

Nagyon fontos, hogy minden Isten alkotta emberi lény a testi egészség mellett mentális egészségére is különleges figyelmet fordítson. Valaki akkor örvend jó mentális egészségnek, ha elégedett önmagával, kiegyensúlyozott kapcsolatokat ápol és képes legyőzni az élete során adódó nehézségeket.

Életünk során mégis átélünk szomorú pillanatokot, bűntudatot. Megtörténik, hogy ingerlékenyek vagyunk, fölöslegesnek érezzük magunkat, álmatlanságtól szenvedünk, csökken az érdeklődésünk és a lelkesedésünk olyan tevékenységek iránt, melyeket máskor szívesen végeztünk, felborul a táplálkozási vagy pihenési programunk, túlságosan zaklatottak vagy éppen lanyhák vagyunk, képtelenek vagyunk hatékonyan gondolkodni vagy összpontosítani, stb. A Mentális Zavarok Diagnosztikai és Statisztikai Kézikönyve szerint ahhoz, hogy depressziós epizódról beszéljünk, legalább öt említett tünetnek kell jelentkeznie a nap legnagyobb szakaszában, legalább két héten keresztül.

A depressziót kiválthatják belső, ún. endogén okok (szerotonin, dopamin stb. termelődés) vagy külső tényezők (poszttraumás stressz, családi konfliktusok, anyagi gondok, válás, elhalálozás stb.)

A szakemberek megállapították, hogy a stressznek vannak különböző életkorokra jellemző fajtái, úgymint a csecsemőkori stressz, a gyermek- és kamaszkori stressz, a felnőttkori stressz, a szülés után jelentkező vagy gyermekágyi stressz, az időskori stressz (az utolsó három korcsoportról a következő számban fogunk beszélni).

A csecsemőkori stressz

A csecsemőkori stressz fogalmát Rene Spitz, svájci pszichológus vezette be, aki megállapította, hogy az újszülött elhagyottnak és kiszolgáltatottnak érzi magát az anya jelenlétének hiányában és ha nem kapja meg a szükséges odafigyelést, mert olyankor nem elégtük ki szenzoriális és érzelmi szükségleteit. Ezért nagyon fontos, hogy a fiatal szülők tudatában legyenek felelőségüknek, és már a születés pillanatától kezdve gondoskodjanak a közvetlen érintkezésről, mert ettől függ a majdani

serdülő és felnőtt pszichikai fejlődése.

Az újszülött depressziójának jellegzetes tünetei a következők: sírás, ordítás, aktivitás hiánya, anorexia súlyvesztéssel társulva, álmatlanság, hányás, öklendezés stb. Az ilyen helyzetek azt jelezhetik, hogy a csecsemőnek több gondoskodásra és odafigyelésre van szüksége szerettei részéről, akik így megelőzhetik a depressziós epizód kialakulását.

Gyermek- és serdülőkori depresszió (8-12 év)

A következő tünetek jellemzik: zaklatottság, ingerlékenység, agresszivitás, anorexia, ellenállás, harag, lobbanékonyosság, makacsság, befelé fordulás, iskolakerülés vagy akár az iskolai tanulás abbahagyása.

Gyakran előfordul, hogy a kamasz öngyilkosságra gondol, mert úgy érzi, hogy senki sem érti meg. Hogyha családi konfliktusban vagy egy depresszív szülő mellett nő fel, hogyha elhanyagoltnak vagy elhagyottnak érzi magát, lehetségessé válik a depresszív epizód kialakulása.

Ezért nagyon fontos, hogy minden gyerek minőségi kapcsolatban legyen családtagjaival, érezze, hogy szeretik, meghallgatják, bátorítják, értékelik, mert így testileg és pszichikailag egyaránt kiegyensúlyozottan fejlődik. A gyermekkori depressziót ezen kívül genetikai és szociális tényezők is kiváltják.

Az iskola nagy mértékben hat a gyermek személyisége nevelő, támogató és megelőző szerepével, amely jelen van a felnőtté válás, az önazonosság és az önbizalom fejlődésének nehéz szakaszaiban.

Végül szeretném kihangsúlyozni, hogy Isten azzal együtt, hogy gyermekáldásban részesít, megbízott utódaink Isten országára való felkészítésének felelőségével is. Mt 19:14 versében Jézus Krisztus a következőt mondja: „Hagyjatok békét e kis gyermekeknek, és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jöjjenek; mert ilyeneké a mennyeknek országa.”

minket is érinthet?

Laura Fierbințeanu, pszichoterapeuta

Az *Adventszemle* szerkesztősége szeretné megismerni az olvasók véleményét a folyóirat minőségéről. Ennek érdekében rendelkezésre bocsátjuk az alábbi kérdőívet. Várjuk észrevételeiket a magyar szerkesztőség címére:

400 107 Cluj Napoca, Str. Cuza Vodă, Nr. 12.

A borítékra írják rá: ADVENTSZEMLE.

Kérdőív az *Adventszemle* folyóirat kiértékeléséhez

I. Bevezető (x-elje be a választ)

1. Milyen mértékben olvassa az *Adventszemlét*?

egyáltalán nem olvasom csak bizonyos cikkeket minden cikket

2. Milyen gyakran látogatja a *curieruladventist.ro* honlapot?

egyáltalán nem ritkán gyakran

II. Értékelje az alábbi szempontokat

1. A bemutatott témák

nem fontosak fontosak nagyon fontosak

2. A témák bemutatása

nagyon gyenge színvonalú gyenge színvonalú közepes színvonalú
 színvonalas nagyon színvonalas

3. A bemutatott témák milyen mértékben fedik le az ön érdeklődési körét?

egyáltalán nem csak kis mértékben nagy mértékben
 teljes egészében

4. Mi a véleménye a folyóirat külsejéről, grafikájáról?

nagyon gyenge színvonalú gyenge színvonalú színvonalas
 nagyon színvonalas

5. Hogyan értékeli a felhasznált képeket?

nem találóak kis mértékben találóak nagyjából találóak találóak

6. Hogyan értékeli a folyóirat nyelvhelyességét?

nagyon sok a hiba sok a hiba kevés a hiba hibátlan

7. Mi a véleménye a folyóirat áráról?

nagyon drága drága olcsó nagyon olcsó

8. Mi a véleménye a folyóirat kézbesítéséről?

gyakran késik néha késik ritkán késik egyáltalán nem késik

9. Hogyan értékelné a *curieruladventist.ro* honlapot?

nem frissítik és fölösleges nem frissítik, de hasznos
 frissítik, de fölösleges frissítik és hasznos

10. Milyennek látja a folyóirat teológiai beállítottságát?

szélsőséges tradicionalista konzervatív
 konzervatív, ugyanakkor nyitott liberális

III. Javaslatok a folyóirat minőségének javítására

a) rovatok

b) témák

c) képek

d) formátum, külalak

e) szerzők

f) honlap

IV. Egyéb megjegyzések

Ha szeretne szerzőként bekapcsolódni az *Adventszemle* folyóirat megvalósításába, írja le az adatait:

Név: _____

Telefonszám: _____

E-mail cím: _____

Az elveszett értelem nyomában

Marilena Sîrbu,
a Moldvai Egyházterület
Női Missziójának felelőse

„Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van...” (Róm 8:28)

– Ebből már tényleg semmi jó nem származhat! – mondta szomorúan a férjem. Éppen egy nehéz helyzetben voltunk, mely teherként nehezedett lelkünkre. Úgy tűnt, mintha Isten elfordult volna tőlünk, és magunkra maradtunk a viharban. Miközben beszélgettünk, és elemezni próbáltuk a helyzetet, eszembe ötlött életem mottója: „Minden rossz egyszer jóra fordul!” Csakhogy ezúttal a férjem nem támogatott a bizakodásban.

Nem mondhatom, hogy javíthatatlan optimista lennék. De azért mindig próbálok a dolgok jó oldalát szemlélni és abba kapaszkodni, hogy tovább léphessek. Jól esik megtapasztalni, hogy Isten milyen csodálatosan változtatja a rosszat jóvá az életemben és a hozzám közel állók életében.

Tudom, hogy Sátán megpróbálja kitalálni a jó terveket, melyeket Isten előkészít gyermekeinek, és meghiúsításukra törekszik. A legjobban akkor örül, amikor gonoszsága győz, és látja, hogy akit Isten szeret, fájda-

lom, nyomorúság sújtja, sőt pánik veszi hatalmába.

Sokszor a tűréshatárt súroló helyzetekben feltesszük a kérdést: Hol van Isten és miért engedi meg, hogy ilyesmi történjen? Nos, Isten ilyenkor is mellettünk van, és látunk kellemes nyugodt tekintetében a fényt, mely nyelviileg lefordítva azt jelenti, hogy „a végén majd minden jóra fordul”. Ne gondolja senki, hogy nem érez együtt a próbában szenvedőkkel. Ez nem így van. De Ő tudja, hogy mi fog következni. Ismeri a jövőt. Türelemesen kivárja a megfelelő pillanatot, amikor megváltoztathatja és nagy áldásra fordítja a helyzetet, amely örömet és dicsőséget szerez Nevének.

Róm 8:28 verse kinyilatkoztatja a tény, hogy a JÓ mindig győz a ROSSZ felett. Arról biztosít minket, hogy ezen a mulandó földön bármilyen ROSSZ is történjék Isten gyermekeivel, az Ő beleegyezésével történik, mert örök JAVUKAT szolgálja!

A „minden” szó az élet kis és nagy eseményeire egyaránt vonatkozik, melyek Isten ellenőrzése és mérlegelése alá esnek. Csak akkor következhetnek be életünkben, ha Ő már jóváhagyta.

A jó és rossz között dúló nagy küzdelemben bátorítson a következő három bizonyosság:

1. Isten szeret minket. (Fiát adta értünk.)
2. Jézus legyőzte Sátánt (örökre).
3. A győzelem a miénk (a Krisztusban való hit által).

Mindezek tudatában nem lenne jobb és bölcsebb bizalmunkat Isten gondoskodásába vetni, és tudatosítani, hogy Ő a javunkat munkálja?

Amikor erre kerestem választ a Bibliában, megtudtam, hogy azok az emberek, akikről Isten nagyszerű dolgokat mondott, még akkor sem

veszítették el reménységüket, örömeiket és hálájukat, amikor életük tele volt leküzdhetetlennek látszó bajokkal és akadályokkal. Dávidra gondolok, akiről az Úr azt mondta, hogy „szívem szerinti ember ő”.

Milyen hozzáállást tanúsított Dávid élete során a problémákban? A választ az általa írt zsoltárokból találtam meg. Bár sok nehézséget, üldözést, családi problémát kellett elszerveznie, nem engedte meg, hogy szívében helyet találjon a gyűlölet és lázadás, Istenre tekintett és mindenért hálát adott Neki, dicsérte Őt. (33. zsoltár)

Rá tudta bízni magát Istenre: „Szeretlek Uram, én erősségem! Az Úr az én kősziklám, várom és szabadítóm! (...) Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől.” (Zsolt 18:2-4) Miután gondjai megoldódtak, hogyan reagál? „Él az Úr és áldott az én kősziklám, magasztaltassék hát az én idvességemnek Istene!” (Zsolt 18:47)

Lehet, hogy abban a pillanatban, amikor próbák jönnek életünkbe, nehéz elfogadnunk, hogy „minden javunkra van”. De mit gondoltok, nem lenne reményteljesebb és szebb az életünk, ha Isten prizmáján keresztül szemlélnénk a dolgokat? Olvassunk el egy zsoltárt; dicsérjük énekekkel Alkotónkat és Megváltónkat; bátorítsuk, akik mellettünk szenvednek, és irányítsuk gondolatainkat Isten felé. Így szívünk és elménk megerősödik, és kiállja a próbát. Soha ne feledjétek: A JÓ örökre legyőzte a rosszat!

A következő rovatot az olvasóink és tanácsadóink által feltett kérdések megválaszolására tartottuk fenn. Ez által szeretnénk közelebb kerülni önökhöz, és megfelelőképpen válaszolni az önöket érintő lelki gyötrődésekre.

Címünk: *Curierul Adventist*, str. erou Iancu Nicolae, nr. 38–38A, Voluntari, Ilfov, cod 0077190 vagy www.curieruladventist.ro.

Köszönjük az együttműködést!

A borról és szeszes italokról

Florin Lăiu, egyetemi előadó, Adventista Teológiai Intézet

Hogyan lehetséges, hogy Isten 5Móz 14:26 versében megengedi, hogy az izraeliták „bort és vidámító (szeszes – új prot. ford.) italokat igyanak”?

A héber Bibliában gyakran előfordul a *yáin wə-šekár* kifejezés az italok megnevezésére (kivéve víz, tej stb.). A *yáin* a szőlőből készült italokra vonatkozik (must, bor), a *šekár* pedig a gabonából vagy gyümölcsből származó italokra (lé, nektár, gyümölcsbor, méhsőr).¹ Ezeknek az italoknak általában élelmiszeri jellegük volt, gyakran használták frissen vagy (egyszerű forralással vagy aszalással) tartósítva. Sajnos ezeket az italokat erjedt formában is kedvelték, hiszen tudjuk, hogy még olyan hithősök is szégyenletes helyzetbe jutottak, mint Noé (1Móz 9:20-21; Hab 2:15), Lót (1Móz 19:31-34) vagy Jákób (1Móz 29:22-25).

Az 5Móz 14:23 versében megjelenő *tiróš* szó kimondottan a szőlőmustra vonatkozik, és gyakran előfordul a héber Bibliában (38-szor)², újtestamentumi megfelelője pedig a görög *gleukós* szó (édes bor, Csel 2:13)³. Mindezek erős bizonyítékai, hogy régen a mustot gyakran használták, frissen és tartósítva egyaránt, sokkal gyakrabban, mint manapság. Sajnos előfordul, hogy ami a héber szövegben *tiróš* (must), a fordításban „bor”-ként jelenik meg.⁴

Vannak egyéb, ritkábban használt kifejezések is, amelyek ezekre az italokra vonatkoznak. A szőlőből vagy másfajta gyümölcsből készült (erjedetlen vagy erjedésben lévő) mustot még *asís*-nak is nevezték (facsart lé, újbor) – Énekek 8:2, Ésa 49:26, Jél 1:5, 4:18, Ám 9:13. A *sóbe* megnevezést (Ésa 1:22; Hós 4:18; Náh 1:10), szintén az italokra vonatkozóan egyesek „bor”-nak fordítják, míg mások a sör egyik fajtájaként azonosítják (a babiloniak a sört *sabu*-nak nevezték). Az ókori kanaáni, héber és arám kifejezés a szőlőital megnevezésére a *hamr/hamár/hémer* volt, amely 10 esetben fordul elő, és egyesek vörösbornak vagy habos bornak gondolják. Egyes helyeken az erjedetlen (vörös) mustot jelenti⁵, míg máshol biztosan az erjedt borra vonatkozik⁶. A *mamsak*, *mézeq* (keverék) terminusok a fűszeres vagy egyéb aromás italokra vonatkoztak.⁷

A szőlőitalok megnevezésére a Biblia leggyakrabban a *yáin* (< *wayn*) szót használja, amely számos sémita nép nyelvében manapság is megtalálható: az araboknál (*wayn/yain*), etiópoknál (*wain*), ugaritiekénél (*yen/yan*), észak-izraeliekénél (*yen*), samaritánusoknál (*yen*). A szó az indo-európaiaknál is előfordult: germánok (*wein, wine*), hettiták (*wiana*), görögök (*woinos*), rómaiak (*vinum*), szlávok (*vino*) stb. nyelvében. A Bibliában a *yáin* szó 141 alkalommal jelenik meg. Hagyományosan „bor”-nak fordítják. A szó általában a kész, otthon tárolt vagy árusított termékre vonatkozott (Mik 6:15). De számos bizonyíték van rá, hogy ez a terminus nem kizárólag az alkohol tartalmú bort jelentette, hanem általában véve a „szőlő termését”, annak állapotától függetlenül. Tudták, hogy könnyen erjed, és túlzott használata részegséghez vezet, amit halálos bűnnek tartottak.⁸

Viszont sok esetben a *yáin* és *tiróš* szavak ugyanazt jelentik, egyértelműen az erjedetlen mustra vonatkoznak, annak is arra

az állapotára, amikor éppen kikerül a szőlőpréssből (Ésa 16:10; Jer 48:33), vagy éppen eledelként használják, mint a kenyeret vagy a tejet, akár a csecsemőknél is (Sir 2:11-12; Énekek 5:1; Ésa 55:1).⁹

A szőlőmustot a próféták az áldás jelképének tartották, erjedni hagyását pedig az áldás tönkretetésének.¹⁰ A *yáin* és *tiróš* szavak közötti rokonértelműséget több helyen (más élelmiszerekkel való említés során) is megfigyelhetjük¹¹, ahol a két megnevezés ugyanazt – az édes, erjedetlen szőlőmustot – jelenti. Jób 32:19 versében a *yáin* szót a zsidók szintén a *gléukos* (édes must) szóval fordították görög nyelvre (LXX), ami bizonyítja, hogy a szónak ez a jelentése a görög-római korban is ismert volt. Ezért nem is kell csodálkoznunk a *wóinos* szó zsidó-helén használatán (26-szor az Újszövetségben), amely „must” és „részegítő bor” jelentésben egyaránt szerepel¹², főleg mivel tudjuk, hogy a Septuaginta *wóinos*-nak fordítja¹³ a *tiróš* héber szót is, amely minden esetben „édes must”-ot jelent.

Izraelben, sőt más népeknél is, mindenféle szélsőség előfordult az ital használatában. Isten parancsára vagy egyéni meg látásuk miatt egyesek egyáltalán nem fogyasztották a szőlőtő termését, sem édes must, sem szőlő, sem mazsola vagy más termék formájában, sem ecetet. Ez történt az enkratiták esetében – nazireusok (3Móz 10:9; 4Móz 6:3; Lk 1:15); rékábiták (Jer 35:2-19)¹⁴; azok a zsidók, akik kedvelték a nazireus típusú absztinens életformát; akik vallási okokból önmegtartóztatást gyakoroltak (amikor az italt az isteneknek ajánlták) – vagy böjt idején (Dán 1:5,8; 10:3; 2Tim 5:23). Mások erjedt formában kedvelték, reggeltől estig ittak, míg belebetegedtek, és sztoikusán hallgatták a próféták tanácsait (Ésa 11:22; 27:1-3, 7-8).

De voltak olyanok is, akik erjedetlenül és mértékkel használták ezeket az italokat. A különböző népek körében létezett erre vonatkozó bölcsességirodalom és választékos nevelés (Salamon Izraelben: Péld 20:1; 23:29-35; Lémuel, egy arab sejk Massából: Péld 31:1, 4-7) a felelős tisztséget betöltő személyek számára. A törvény nem írta elő az alkoholtól való teljes tartózkodást, mint ahogyan a többnejűséget, rabszolgaságot vagy egyéb társadalmi ártalmat sem, csak a használatot korlátozta a szélsőségek megelőzése érdekében. A papoknak tilos volt a *yáin* használata a szolgálat ideje alatt. (Ez a tilalom bármilyen szőlőitalra vonatkozott.) Ha a törvény engedélyezte volna az alkoholmentes *yáin* használatát (*tiróš*), ezt nagyon nehezen lehetett volna ellenőrizni. Bárki tudja, hogy a must rendes körülmények között hamar megerjed, még inkább a melegebb éghajlaton. Például, Csel 2:13 verse szerint, éppen pünkösdkor (*savuot*), a zsidók még tartottak édes mustot az elmúlt évről, és azzal vádolták az apostolokat, hogy „édes bortól (*gléukos*) részegedtek meg”, azért beszélnek más nyelveken...

A törvény főszabályként elítélte a *yáin* túlzott fogyasztását. Hogyha valóban édes, alkoholmentes, nehéz egy pohárnál többet inni belőle. Hogyha erjedt, az ember hajlamos többet inni a kelleténél. Ezért a tiltás nem az ital fajtájára, hanem a mértéké-

re vonatkozott. Nem volt megengedett az alkohol kívánságának féktelen kielégítése. Isten ígéretet tett, hogy ha a társadalom nem tud vagy nem akar felelősséget vállalni ezért, Ő maga fog büntetést hozni, „hogy a részeg és a szomjas együtt vesszenek” (5Móz 29:19-20). És amikor a részegség szenvedéllyé vált és ártalmas következményeket idézett elő, ahogyan az rendszerint történik, a törvény halálbüntetést írt elő, a szülők kérésére (5Móz 21:18-21). Ez volt az elmélet, mert a valóságban valószínűleg sohasem fordult elő.¹⁵ A próféták általában a részegeskedő vezetőket ítélték el (papok, álpróféták, polgári és katonai főemberek, arisztokraták)¹⁶, a bölcsek pedig ugyanerre tanították a népet, bárkit, aki hajlandó volt a bolondság helyett a bölcsesség útját követni.¹⁷ A mai keresztény azt olvassa, hogy az ember elméjében nem fér meg együtt a Lélek és a részegség (Ef 5:18). De a részegesek el fognak kárhozni, mivel figyelmen kívül hagyják vagy megvetik Isten Szavát, ellenben igazolást próbálnak nyerni a Szentírásból saját akarataik követésére. „... részegesek... nem örökölhetik Istennek országát” (1Kor 6:9-10). Egy csoportba tartoznak a bálványimádókkal, a paráznákkal, a telhetetlenekkel és káromlókkal.

Ésaías könyvében megtalálhatjuk a mai civilizáció első énekeit: „Együnk, igyunk, holnap úgyis meghalunk!” (Ésa 22:13) – a *Gaudeamus igitur* egyik előzménye.

„Jöjjetek, hozok bort,
igyuk részegre magunkat!
Legyen a holnap is olyan, mint a ma,
vagy még sokkal jobb!” (Ésa 56:12; új prot. ford.)

A keresztények némelykor gyerekes kijelentéseket tesznek: „A törvény nem tiltja meg teljesen az alkohol fogyasztását. Én nem iszom sokat.” De mi az, hogy sok? Honnan számítjuk, hogy az már sok? És vajon nem a „ma egy kicsit, holnap is egy kicsit”, a néhanapján majd szokásszerűen történő ivás jelenti a részegség isklóját? Az alkoholizmus a keresztény országok legnagyobb terroristája. Ha jól utána számolunk, felfedezhetjük, hogy közvetlenül vagy közvetetten több áldozata volt, mint a két világháborúnak. Aki leáll kacérkodni ezzel a terroristával, cinkosává lesz, mert ahelyett, hogy elítélné, saját példájával fenntartja. Ha valaki olyan erkölcsi önuralommal rendelkezik is, hogy nem válik függővé és nem esik túlzásokba, de felelni fog a negatív befolyásért, amit mások felé áraszt. Hány fiataalt tett tönkre olyan vallási vezetők példája, akik „mértékkel”, titokban vagy éppen nyilvánosan isznak! Hány gyülekezet eltévedt már a világias engedékenységek miatt!

Az „erős (a magyarban: *vidámító* – Károli; *szesz* – új prot. ford.) italok” kifejezés nem szerencsés, akárhol találjuk a Bibliában, mivel hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy magas alkoholtartalmú, desztillált szesz italról (pálinka, rum stb.) van szó. Ezek nem léteztek az ókorban, a desztillálást nem is ismerték. Ezért a *šekár* szó „erős italok”-ként való fordítása meglehetősen eltúlzott.¹⁸

A *yáin wā-šekár* szó csak a Biblia régebbi, a száműzetés előtt íródott könyveiben fordul elő, édes vagy enyhe alkoholtartalmú, általában élelmiszer értékű italokra vonatkozóan;¹⁹ később pedig, a királyság idejében gyakoribb az alkoholos italok megnevezése.²⁰ Ez a kifejezés a száműzetés után keletkezett könyvekben már nem fordul elő. A *yáin wā-šekár* helyett, az 5Móz könyvében említett vidám hangulatú szeretetvendégségre utalva, a perza korszak szerzői a *mamtaqim* (édes italok) héber szót használják. Ez arra enged következtetni, hogy a régi kifejezéseket már nem lehetett kockázat nélkül leírni, a használatukból adódó értelmi visszaélések miatt.

Ezért az 5Móz 14:26 versében meglévő *yáin wā-šekár* kifejezést („must és más édes italok”) a leghelyesebb, ha a Neh 8:10 versének *mamtaqim* („édes italok”) kifejezésével, ugyanakkor a *tirōš* („szőlőmust”) szóval (ami a közvetlen kontextusban – 5Móz 14:23 verse – is megtalálható) összefüggésben fordítjuk. Semmi esetre sem lehet helyes a „bor és vidámító/szeszes ital” fordítás;

hiszen Isten akkor az izraeliták kívánságára bízna a kérdés eldöntését, miközben ugyanaz az Isten egyértelműen a részegség ellen szól a Törvény és a Próféta írásában.

1. Egyes kutatók szerint a *šekár* szó eredetileg édes italt jelent, mivel a cukornád indiai nevéből (sakhara) származik, amelyhez visszavezethetők a *cukor* szó különböző európai megnevezései. Ez az etimológia jelenleg még csak pusztán találgatásokon alapszik, de annyi bizonyos, hogy ez az elnevezés más sémita népeknél is előfordul (az asszíroknál és babiloniaknál: *šikaru, šikru*, a szíriaiaknál: *šakrá*, az araboknál: *sakar*). A *šekár* szó „részegítő ital”-ként gyakori fordítása a *šakár* (megrészegedik) ige létével magyarázható. Feltételezések szerint a *šekár* főnév a *šakár* igéből ered, a héber nyelvre jellemző módon. Számos esetben mégis az ige jön létre a főnévből. Nem kizárt, hogy az ige ebben az esetben is a főnévből származik, vagyis a *šekár* eredetileg édes, de erjedt és részegítő italt jelentett, amelyből aztán kialakult a *šakár* (megrészegedik) ige. Ám az is lehetséges, hogy a *šakár* igrének eredetileg más jelentése volt. A Jastrow-szótár (1876. old.) így fordítja: *megelegít, átítat, betölt, iszik*.

2. A *tirōš* (friss szőlőlé) szó 38 előfordulása: 1Móz 27:28, 37; 4Móz 18:12; 5Móz 7:13; 11:14; 12:17; 14:23; 18:4; 28:51; 33:28; Bír 9:13; 2Kír 18:32; 2Krn 31:5; 32:28; Neh 5:11; 10:38, 40; 13:5, 12; Zsolt 4:7-8; Péld 3:10; Ésa 24:7; 36:17; 62:8; 65:8; Jer. 31:12; Hós 2:10,11, 24; 4:11; 7:14; 9:2; Jól 1:10; 2:19, 24; Mik 6:15; Agg 1:11; Zak 9:17.

3. A *glüküs* (édes) szóból, amelyből a glükóz, glucid és glikémia szavak is származnak

4. Emellett még vannak olyan ritkább vagy nem annyira egyértelműsítő kifejezések, melyeket általában „bor”-nak fordítanak. A fordításokat gyakran befolyásolja a mai gyakorlat, életvitel, főleg, ha a nyelvi kifejezőmód nem annyira egyértelmű. Jó tudni, hogy számos bibliai kifejezés, ahogyan az az eredetiben megjelenik, még mindig kutatás tárgyát képezi. A lexikonok még hiányosak, jelenlegi – nem mindig kielégítő – ismereteinket tükrözik vissza. A Biblia fordítói pedig szintén a lexikonokból, a régebbi fordításokból tájékozódhatnak, és tisztességgel halandókként gyakran ők is élnek borral és egyéb alkohol tartalmú italokkal.

5. 5Móz 32:14; Ésa 27:2; Ezsd 6:9; 7:22

6. Zsolt 75:9; Dán. 5:1-2, 4, 23

7. Zsolt 75:8-9; Énekek 7:3; Péld 23:30; Ésa 65:11

8. 5Móz 21:20-21; 29:18-20; Péld 23:20-21; Préd 10:17; Ésa 28:1-3; Ésa 56:12-13; Jól 1:5; Lk 12:45-46; Róm 13:13; 1Kor 5:11; 6:10; Gal 5:21; Ef 5:18; 1Tim 3:3; 1Pt 4:3

9. Az ókori zsidóknál a gyerekeket későn választották el, 3 éves kor után (lásd: 1Sám 1:23-24).

10. Vö. *’al tašhet* = Ne pusztítsd el! (Ésa 65:8) – ugyanez a címe egy kedvelt éneknek is („Ne veszíts el” – Zsolt 57:1; 58:1; 59:1; 75:1).

11. „[gabona] és must [és olaj]” (1Móz 27:28, 37; 4Móz 18:12; 5Móz 7:13; 11:14; 12:17; 14:23; 18:4; 28:51; 33:28; 2Kír 18:32; 2Krn 31:5; 32:28; Neh 5:11; 10:40; 13:5, 12; Zsolt 4:8; Ésa 36:17; 62:8; Jer 31:12; Hós 2:10,11, 24; 7:14; Jól 1:10; 2:19; Agg 1:11; Zak 9:17), vö. „[gabona] és bor [és olaj]” (3Móz 23:13; 1Sám. 25:18; Hós 14:8; Jer 40:10; Siral 2:12; Agg 2:12; 1Krn 9:29; 12:40; 2Krn 2:9,10,14,15; 11:11; Zsolt 104:15 [vö. Jud. 9:3]). Jézus Ben Sirah deuterokanonikus könyvének héber kéziratában (Prédikátor, Sirák 31/34:27) van egy ige hely, amelynek két variánsa is fennmaradt: az egyikben a *tirōš*, a másikban a *yáin* szó fordul elő.

12. Mt 9:17; 27:34; Mk 2:22; 15:23; Lk 1:15; 5:37,38; 7:33; 10:34; Jn 2:3,9,10; 4:46; Róm 14:21; Ef 5:18; 1Tim 3:8; 5:23; Tit 2:3; Jel 6:6; 14:8,10; 16:19; 17:2; 18:3, 13; 19:15.

13. 38 esetből 36-ban (1Móz 27:28, 37; 4Móz 18:12; 5Móz 7:13; 11:14; 12:17; 14:23; 18:4; 28:51; 33:28; Júd 9:13; 2Kír 18:32; 2Krn 31:5; 32:28; Neh 5:11; 10:38, 40; 13:5, 12; Zsolt 4:8; Péld 3:10; Ésa 24:7; 36:17; 62:8; Jer 31:12; Hós 2:10, 24; 4:11; 7:14; 9:2; Jól 1:10; 2:19, 24; Mik 6:15; Agg 1:11; Zak 9:17)

14. Burebista és Deceneus dák királyok az első században radikális intézkedéseket vezettek be a részegség ellen (Wikipedia, Deceneu).

15. Tudjuk, hogy a farizeus ügyvédek nagyon jól értették a törvény megkezdéséhez, ezért népszerűbbek is voltak a sadduceusoknál.

16. Ésa 5:11, 22; 24:9; 28:1-3, 7-13; S6:11-12; Jer. 13:12

17. Péld 20:11; 23:29-35; Préd 10:17

18. Az első fordítók megfontoltabbak voltak. A hellenista zsidók a *yáin* (must, bor) szót, akárcsak a *tirōš* (must) szót ugyanúgy, a *wóinos* görög szóval fordították, amely bizonyítja, hogy az ókorban a *bor* szó fordításai gyakran a „szőlőtermés”-re vonatkoztak (Mt 26:29), annak erjedetlen és erjedt változatára egyaránt. A *šekár* héber szót görögre a *síkera* (árpasör, édes erjedt ital), *méthysma*, *méthys*, *méthe* (általában alkoholos ital) szavakkal fordították.

19. 3Móz 10:9; 4Móz 6:3; 5Móz 14:26; 29:5; Bír 13:4-5, 14. Kivétel talán Lk 1:15, amely valószínűleg a 4Móz 6:3 versének nyelvezetét utánozza.

20. 1Sám 1:9,15; Péld 20:1; 31:4-6; Ésa 5:11,22; 24:9; 28:7; 29:9; S6:12; Mik 2:11

kürek

„Szolgálat a kórházi betegekért” Kolozsváron

Kolozsváron, amely az Észak-Erdélyi Egyházterület legfontosabb orvosi központja, folyamatban van egy program a testi szenvedésben levők támogatására. A „Szolgálat a kórházi betegekért” projekt 2010-ben kezdődött el az Észak-Erdélyi Egyházterület Egészség és Mértékleteség Osztálya kezdeményezésére.

Egy Szilágy megyei család jóvoltából az egyházterület a betegek vagy azok hozzátartozói, akiknek szállásra van szükségük Kolozsváron, rendelkezésére bocsát egy kétszobás – 6-8 személyes – lakást. Ezt a szolgáltatást vallási hovatartozásától függetlenül bárki igénybe veheti.

A feliratkozás ajánlás alapján történik, a lelkész részéről, akinek a gyülekezetéhez az igénylő személy tartozik.

Sola Scriptura könyvesbolt nyílt Szatmáron

A Sola Scriptura Levelező Bibliaintézet új könyvesboltot és könyvtárat nyitott meg az ország északi részén, Szatmáron. A könyvesbolt egy 22 négyzetméteres bérelt helyen működik, forgalmas környéken.

A megnyitót a szatmári „A” adventista gyülekezet szervezte, a résztvevők közül pedig megemlíthjük Liviu Stănescu, az Adventista Egyház Sola Scriptura programjának igazgatóját; Orbán Jánost, aki szintén ennek a részlegnek a felelőse az Észak-Erdélyi Egyházterületnél, valamint Alexandrina és Ciprian Cosmát, akik asszisztensek ebben a programban. Daniel Ciriț szatmári és Váradai Róbert nagykarolyi lelkészek mellett laikus tagok is jelen voltak.

A program keretében a résztvevők felidéztek az új könyvesbolt megnyitásához, valamint az ország más Sola Scriptura könyvesboltjaihoz fűződő tapasztalatokat.

Egészségügyi kiállítás Craiován

Az Egészségért, Nevelésért és Családért Alapítvány (ASEF) Olténiai képviselője és Craiova önkormányzata,

a Dolj megyei Közegészségügyi Igazgatóság, a Dolj megyei Kábítószer-megelőzési, felmérési és Tanácsadó Központ, az AMiCUS Diákegyesület, a craiovai Egyetemisták Háza, valamint a Sano Vita cég közösen 2011. március 29-e és április 1-je között egészségügyi kiállítást szerveztek Craiován, a „Marin Sorescu” Nemzeti Színházban.

A kiállítás célja az egészséges életmód népszerűsítése volt, melyet elsősorban a helyi közösség vállalt fel, pontosabban képzett önkéntesek, közegészségügyi szakemberek, a helyi média és a résztvevők, akik viszonyították a támogatást. Az akció célja az volt, hogy csökkentse a lakosság veszélyeztetettségét, szélesebb körben elfogadottá tegye az egészséges életstílust és előmozdítsa egy egészségklub létrejöttét Craiován.

A kiállítás négy napja alatt a résztvevők végigjárhatták a standokat, amely a következőket foglalta magában: az egészség tényezői (napfény, levegő, táplálkozás, víz, pihenés, mozgás, mértékletesség, szellemi-lelki egyensúly); egészségi állapot felmérése (vérnyomás és pulzus, testsúly, zsírszázalék, testtömeg, magasság, derékkörfogat mérése); minilaboratórium (vércukor- és koleszterinszint mérés); interaktív és számítógépes tesztek; orvosi tanácsadás. A látogatók minden este egészségügyi előadásokon vehettek részt, melyeket Costin Dinu, Mihai Botezat és Virgil Sroescu orvosok tartottak.

Nyitott kapuk napja

Április 9-én, szombaton, a „Popa Tatu” hetednapos adventista gyülekezet nyílt napot tartott, melynek témája „Jézus Krisztus szenvedései és az emberi szenvedés” volt.

Az eseményen részt vettek polgári egyesületek és más keresztény egyházak képviselői, mint dr. Caius Traian Dragomir nagykövet; dr. Daniel Mariș, a Baptista Teológiai Intézet tanára; Chiru Traian, a Messiáshívő Zsidók Közösségének képviselője; Mbella Nzuzi, tévébemondó és a Romániai Menekült Nők Egyesületének alapítója; Diana Segă, újságíró; dr. Dan Șerban, a Kórházak Akkreditációs Bizottságának elnöke és dr. Robert Ancuceanu, a Bukaresti Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem munkáirányítója.

Miután Gabriel Ișvan röviden ismertette a Hetednapos Adventista Egyházat, a vendégeken volt a sor, hogy néhány szót szóljanak az esemény kapcsán, kiemelve, hogy az emberi szenvedést nagyrészt maguk az emberek idézik elő.

Vallásszabadság hete a bukaresti „Brâncoveanu” gyülekezetben

2011. április 9-én a bukaresti „Brâncoveanu” adventista gyülekezetben találkozót tartottak a Vallásszabadság hetén, melyet az Adventista Egyház április 9. és 16. között szervezett.

Erre az alkalomra több közéleti személyiség is eljött, többek között Bogdan Ciucă képviselő; Ilie Iordăchescu, a Bukaresti Ügyvédi Kamara dékánja; Costel Ivașcu, a Fővárosi Rendőrség főnöke; Ion Rizea, tartalékos tábornok és Nelu Burcea, a „Szabadság és Lelkiismeret” Egyesület elnöke. A találkozót Gheorghe Panait, a Romániai Adventista Egyház ügyvédje vezette le. A meghívottak

felszólalásukban a vallásszabadság vonatkozásait érintették a magán- és közéletben.

Egészségügyi expó a Poarta Albă-i börtönben

2010. április 19-e és 20-a között a Poarta Albă-i börtönben (Constanța megye) zajlott az első egészségügyi kiállítás börtönalkalmazottak számára, melyet a Humanitárius Börtönszolgálat Egyesület (ASUP) munténiai képviseletének és az Egészségért, Nevelésért és Csaláért Egyesület (ASEF) önkéntesei szerveztek.

Az esemény a constanțai ASUP kezdeményezésére jött létre, 21 év tevékenység után a Poarta Albă-i börtönben.

A Dobrudzsai-fennsík központi részén, Constanțától keleti irányban 30 km-re fekvő Poarta Albă-i börtön Románia egyik legnagyobb ilyen intézete, mintegy 1300 elítélttel és 500 alkalmazottal.

Claudiu Cătălin Bejan, a börtön nevelési és pszichoszociális tevékenységéért felelős aligazgatója megjegyezte, hogy „az ASUP önkéntesei megbízható, jószándékú és komoly munkatársak”. Elmondta, hogy ő már kezdetől nyitott volt erre a kezdeményezésre, hiszen a testi és szellemi egészség mindannyiunk számára elsődleges fontosságú.

„Végre otthon”

A tavasz az ADRA Románia számára a megkezdett építkezések folytatását jelenti, a „Végre otthon” projekt keretében. A Dolj megyei Leamna helységben elkezdődött egy ház építése a Bondoc család – egy anya és öt (3–12 év közötti) gyermeke – számára. Mivel apjuk elhagyta őket, az öt kisgyerek egy régi házban talált menedéket, melyet egy craiovai adventista testvér bocsátott rendelkezésükre.

A gyerekek közül ketten, mivel jól tanultak, bekerültek az ADRA Románia diákokat támogató programjába. Amikor látogatóik érkeztek, rendszerint naiv ártatlansággal beszéltek az álmukról, hogy egyszer majd lesz egy házuk, ahol lakni fognak, és nem kell félniük, hogy utcára kerülnek. Az anya, bár rendkívüli erőfeszítéseket tesz, hogy tisztességes életet biztosítson kicsinyeinek, mindig fáradhatatlannak és reménykedőnek mutatkozott előttük.

A hat nélküli erős hitétől indítva a környéken több önkéntes elhatározta, hogy közösen megvalósítják ezt az álmot. Az ADRA-val együttműködve elkezdték a ház építését, a család nagy örömeire.

Az ADRA a „Végre otthon” projekt keretén belül jelenleg két – tavaly abbahagyott – építkezést folytat, Vatra Dornei (Suceava megye) és Satu Nou (Constanța megye) helységeiben, a leamnei munkálatok pedig még az elején tartanak. A projekt további három építkezést tervez Arad, Bacău és Bihar megyékben.

A rovatot összeállította **Adrian Dobre**, a Román Unió Kommunikációs Osztályának igazgatója

Leslie és kölykei

Daniela Vlădoiu,
ifjúsági felelős, Buciumeni

Nyugat felől a Bucegi hegység, keleten pedig Ialomița szép völgye határolja Buciumeni falut, amelynek házai két domb közötti völgyben sorakoznak. Itt a természet tavasszal megtelik színnel és illattal, nyáron nincs tikasztó meleg, az őszi bőséges gyümölcsstermést hoz, a tél pedig álomba ringat.

De nem is a falucskáról akarok mesélni, hanem ami itt, pontosabban a házuk melletti kertben történik. Szünetidőben kora reggeltől késő estig öt lányka próbálja túlhangoskodni a méhek zümmögését és a madarak csivitelését.

A nyári vakációban az egyik délután, miután a lányok nehéz munkával „felépítettek egy kis kuckót” egy raktárféleség padlásán, elmentek a folyóra felfrissülni. Amikor odaértek, hát mit látnak? Egy kiskutyát, amely a folyóban rekedt egy tenyérnyi száraz földrészen. Túl kicsi volt ahhoz, hogy egyedül kiússzon. Megijedt szegény és sírt, hátha valaki segít rajta. Több próbálkozás után a lányoknak végre sikerült kihozni a hullámok fogságába esett „kis fekete gomolyagot”. Csuumvizes volt, és minden csontja reszketett. A gyerekek nagynénjük házához szaladtak, ahol elsősegélyben részesítették: betakarták egy pokróccal, megszárazították hajszárítóval és próbálták megetetni. Mivel csak néhány napos volt, a kutyakölyök nem tudott egyedül enni. Akkor támadt egy ötletük: elviszik Leslie-hez, kertjük őrzőkutyájához, akinek már volt egy kölyke. Így is tettek.

Szerintetek Leslie elfogadta a kiskutyát?

Igen. És nemcsak hogy elfogadta, hanem mosdatta, etette és az ólban a saját kölyke mellé helyezte. Attól a naptól kezdve Leslie-nek két kölyke volt, akikről különbségtétel nélkül gondoskodott.

Vigyázott Isten erre a kiskutyára?

Gondolom, ti is azt választottátok, amit én: Igen.

Tudnotok kell, és azt hiszem, sokszor hallottátok már, hogy

Isten mindig gondot visel rólunk. Embereket rendel az életünkbe: szülőket, tanárokat, barátokat. Ők aztán segítenek nekünk a tanulásban, a fejlődésben és hogy kövessük Istent.

Isten ez által mindig őrökdi felettünk.

Szeretnék feltenni még egy kérdést:

Mi a véleményetek arról, hogy Leslie elfogadta a „vízből kihúzott” kiskutyust?

Az állatokat ösztönök vezetik és nem gondolatok, szeretet és irgalom, amelyek emberi tulajdonságok. De mi emberek sokszor szégyent vallunk abban, hogyan felebarátainkkal viselkedünk. Leslie kölyke elfogadta testvéreinek az árva kiskutyát, Leslie pedig úgy bánt vele, mint sajátjával.

Ti hogy egyeztek testvéreitekkel? Néha nehéz megértenetek egymást?

Lehet, hogy a testvéred más, mint te. Lehet, hogy te szereted a rendet, ő pedig nem. Talán neked jó jegyeid vannak, ő pedig jól sportol. Lehet, hogy ő olyasmit is tehet, amit neked nem szabad megtened. Annyira könnyű dühbe gurulnod és veszekedned, főleg ha közös szobátok van. De van egy megoldás. Beszéled kell Istennek arról, ami zavar. Nem te választottad a testvéredet, hanem Isten választotta neked! Isten választotta ki családot minden tagját. Próbáld meg elfogadni őket úgy, ahogy vannak. Próbáld meg jól gondolni testvéredről – milyen jó képességei, talentumai vannak, hogyan segíthettek egymásnak.

Ne feledd, egy kiskutya legyőzte az ösztöneit, és elfogadta a másikat olyannak, amilyen volt; megosztotta vele az ólját, az edényét, sőt még az anyukáját is.

Köszönjétek meg Istennek családokat, melyet rendelt nektek, és kérjétek Őt, hogy segítsen értékelnetek testvéreiteket a civakodás helyett.

A hit megméréttetése

**„Együtt futnak vala pedig mindketten;
de ama másik tanítvány hamar
megelőzi Pétert, és előbb juta a sírhoz ...**

**Akkor aztán beméne a másik tanítvány is,
aki először jutott a sírhoz, és lát és hisz vala.”**

(Jn 20:4,8)

A két tanítvány, aki a feltámadás reggelén az Úr Jézus sírjához futott, igazi versenyen vett részt: ki lesz az első? János (az a bizonyos „másik tanítvány”) megelőzi Pétert, aki idősebb volt, de mégis Péter megy be a sírba először. A látszólagos futóverseny valójában a hit megméréttetése volt: a másik tanítvány bement, látott és hitt.

Az, hogy mi kétezer év elteltével szintén futunk, senki számára nem újdonság. Csak annyit fűzhetünk hozzá, hogy a technika még jobban fokozta bennünk a hajlamot, hogy többet és gyorsabban szaladjunk. Előre látva ezt a technológiai és antropológiai valóságot, a Megváltó a következő szomorú kérdéssel szembesít: „Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet e földön?” (Lk 18:8)

Napjaink emberének a futása, a zaklatottság, melyben a világ létezik és mi is élünk, vajon szem előtt tartja a hitet? A mindig foglalt, mindig valahová rohanó keresztény vagy adventista számára vajon elsőrendű az Istenbe vetett hit vagy teljesen más célok elérésére törekszik? Péter és János sem mindig szaladtak lelkesen a hit jutalmáért, most azonban az üres sír felé tartva lemondtak minden egyéb célról, azzal a meggyőződéssel, hogy „az igaz ember hitből él”.

Nem is lehet másról itt szó, mint hitről: a sír üres! Senki sem tanúsíthatja, hogy Uruk és Megváltójuk feltámadt. A nagy eseményt, amely közvetlenül azelőtt történt, még nem jelentették be nyilvánosan. János semmiről sem tud, nincsenek bizonyítékai, de ő mégis, a Megváltó hiánya ellenére is a hit mellett dönt. Látás nélkül is hitt, ez által a boldogok közé került: „Boldogok, akik nem látnak és hisznek.” (Jn 20:29)

Elsőként hinni azt jelenti, hogy győztesek vagyunk abban a versenyben, amelybe érdemes mindent befektetni. Nem hiába kérdezi tőlünk Megváltónk: hogy állsz a hit terén? Üdvösségünk Fejedelmét nem a külső valóságunk érdekli. Túlságosan jól tudja, mennyire jól bele tudjuk keverni a vallásba a bírálatot, az irigységet, a képmutatást, az önzést, a világi lelkiületet, a lelkiek iránti

érdektelenséget és laodiceai közönyt. Mégis, ha e sír elé járulunk, biztosan hihetjük, hogy megüresedhet, hogy teljesen ellenállhat a bomlás törvényének.

Hajlamunk, hogy nem vesszük észre az Úr Jézust közöttünk, lelkünk, családjunk és gyülekezetünk közelében, arra ösztökél, hogy feltegyük Jánosnak a kérdést: te hogyan tudtál hinni anélkül, hogy láttál volna? Minden okunk megvan figyelmesen meghallgatni a választ, mert hamarosan kiderült, hogy hite nem volt hiábavaló: János szemtől szemben találkozott Hőseével!

„Látjátok – mondhatná nekünk János – semmilyen bizonyítékra nem volt szükségem. Jól ismertem a Mestert, és megéreztem, hogy valami szokatlant fog tenni, amely mindannyiunkat a hit új magaslatára helyez majd. Éreztem, hogy nagyszerű jövőnek nézünk elébe, amely teljesen más lesz, mint ami eddig volt. És így is történt.”

A szakértők szerint a csecsemők az élet első fél évében tanulják meg a bizalmat: sírásuk azonnal odarendel melléjük valakit szeretteik közül. Az ismétlődés által annyira jól megtanulnak bízni, hogy növekedésükkel egy időben hosszabb időre is el tudják fogadni szeretteik hiányát, mert bíznak abban, hogy a megfelelő időben megkapják tőlük a segítséget.

A pesszimista hajlammal szemben azzal a kifogással védekezünk, hogy „ez a valóság”. Valóban, a sír üres. Szeretett Megváltónk teste hiányzik. Egyre kevesebben vannak a hívők, akik ezt a testet alkotják. Egyre kevesebben jönnek, hogy „Krisztus testéből” részesüljenek. Sőt, úgy tűnik, hogy akik még ide tartoznak, azok is gyengék a hitben. Mit tartogat a jövő?

„A szomorúságban és fájdalomban, amikor minden sötétnek, a jövő pedig zavarosnak látszik, mi pedig egyedül és támasz nélkül valóknak érezzük magunkat, elérkezett az ideje, hogy válaszolj a hit imádságára a Szentlélek megvigasztalja szívünket.” (E. White, *Az apostolok története*, 42. old.)

Napjaink szeretett tanítványa érzi, hogy valami szokatlan fog történni. Jól ismeri Urát és Megváltóját. A próféta Szava magasztos terveket tár elénk. Nem kételkedik, hanem elsőként hisz. És ezt teljes erejéből hirdeti, hogy mások is higgyenek. Én és te is. A maradék a hit egyháza. Ámen!

**Teodor Huțanu, a romániai
Hetednap Adventista Egyház elnöke**

ADVENTISTA TEOLÓGIAI INTÉZET

Dönts most jelenedről és jövődről!

Vallás magiszteri (Andrews University)

- » Tanulmányi időszak: 2 félév/1 év, nappali tagozat
- » Angol nyelvű tanulmányprogram, nem csak teológiai végzettségűeknek

Beiratkozás: június 20 – július 8.

Adventista pasztorálteológia szak – 25 hely

- » 8 félév/4 év, nappali tagozat
- » teológiai oklevél, államvizsga

Beiratkozás: július 11–18., szeptember 1–5.

Vizsgák: július 19–20., szeptember 6–7.

Szociális munka szak – 25 hely

- » 6 félév/3 év, nappali tagozat
- » szociális munka oklevél, államvizsga

Beiratkozás: július 11–18., szeptember 5–12.

Interjú: július 19., szeptember 13.

Tanító- és óvóképző szak – 25 hely

- » 6 félév/3 év, nappali tagozat
- » neveléstudományi oklevél, államvizsga

Beiratkozás: július 11–19., szeptember 5–13.

Interjú: július 20., szeptember 14.

Román nyelv és irodalom szak – Angol nyelv és irodalom szak – 25 hely

- » 6 félév/3 év, nappali tagozat
- » bölcsész oklevél, államvizsga

Beiratkozás: július 11–20., szeptember 5–12.

Interjú: július 21., szeptember 13.

Részletes tájékoztatás a felvételiről:

www.institutadventist.ro ♦ secretariat@institutadventist.ro ♦ +4 021 369.53.50